

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DÜNYA SAVAŞINDA KOMÜNİST TAVIR

•Toplumsal
İnsan

•Bu Kez
Gerçekten
Farklı-2

•Kürt Ulusuna
Kaderini
Tayin
Hakkını
Koşulsuz
Tanımak

•Siyonist
Dehşet
Makinesi
İşbaşında

•Akmercan
İşçileri
Grevde

•Ölüm Orucu
Sürüyor!

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine
1 Mayıs Alanına Taksime Devrime

20-23 TEMMUZ 2006 AYIŞIĞI-EKİN SANAT MERKEZLERİ 3. KONFERANSI

TOPLUMSAL İNSAN

Komünist toplum, gelişmiş toplumsal üretime dayanır. Gelişmiş toplumsal üretim, gelişkin üreticilerin varlığını gerektirir. Komünizmin dayanacağı tüm bu maddi olgular, kapitalizm tarafından hazırlanılır. Bu olgular kapitalist toplumun gözeneklerinde az çok ortaya çıkmaya, o zaman komünist bir toplum çabası boş bir çaba olurdu. Gelecek toplumun dayanacağı toplumsal koşullar, bugünden oluşmaya başladı.

Kapitalist üretim, toplumsal koşulları sürekli devrimciyleştirmeden, üretici güçleri evrensel olarak geliştirmeden, üretimi ve emeği toplumsal bir düzeye çıkarmadan var olamaz. Ancak, üretken güçlerin gelişimi kapitalistler için mutlak değildir. Bilimin, tekniğin ve üretken güçlerin gelişimi bir noktadan sonra sermayenin kendi kendini genişletmesini sınırlar ve kar oranını düşürür. Bu noktada, kapitalistler her türlü gelişmeye karşı bir konuma geçer. Bilimsel buluşları bloke eder, bizzat kendisi makine kırıcısı rolünü üstlenir. Kapitalist sınıf, üretici güçlerin gelişmesinin karşısına geçerek, kendisinin tarihi tükenişini de ilan etmiş olur. Böylece, toplumsal üretimle, kapitalist biçim arasındaki karşıtlık ve çelişkisi şiddetlenir ve elle tutulur hale gelir.

Kapitalist toplum, kendi çelişkilerini çözemeyen bir toplumdur. Doğası gereği bunu yapamaz. Tersine, doğası gereği uzlaşmaz karşıtlıkları ve çelişkileri zorunlu olarak geliştirir ve daha bir açığa çıkarır. Çelişmeler içinde evrimleşen bir toplum olan kapitalist toplumda, zenginlik kaynakları, yoksulluk kaynağı olur. Marx'ın ifadeleriyle söylersek: "Yeni boy gösteren zenginlik kaynakları, tuhaf bir büyüğe uğrayarak yoksulluk kaynaklarına dönüştüler". Kapitalizm, zenginlik kaynaklarını

yoksulluk kaynaklarına dönüştürerek, zenginlik-yoksulluk karşıtlığını en uç noktaya götürür. Kapitalist nitelikleriyle üretken güçler, ne kadar gelişirse, emek-sermaye çelişkisi de o ölçüde derinleşir. Kapitalizmde emeğin üretken güçleri, emeğe komuta eden güçlere emeği sömüren güçlere dönüştürür. Emekçi, emeğin dış koşulları halini alan, emeğin üretici güçlerinin ağırlığı altında ezilir. Burjuva toplumda bilimde, teknikte, toplumsal üretimde, kısacası üretken güçlerdeki her ilerleme, emekçinin daha bir ezilmesini ve geriletmesini getirir. Çelişkiler ise bu toplumu havaya uçuracak kadar olgunlaşır.

Zenginliğin kaynaklarından biri olan emek, sanayinin, bilimin ve tekniğin gelişmesiyle birlikte, bireysel emek olmaktan çıkıp, toplumsal emek, kolektif emekçinin ortak emeği durumuna gelir. Bu gelişmenin sonucunda, hiçbir işçi tek başına, çıkan ürün benim emeğimin ürünüdür diyemez. Ortaya çıkan kullanım değeri, üretim sürecine katılan tüm işçilerin, kafa ve kol emekçilerinin, kısacası kolektif emekçinin ürünüdür. Ancak, kullanım değerleri gitgide doğrudan emeğin ürünü olmaktan çıkarlar. Makineleşmenin, doğa güçlerinin, teknik bilginin gelişimiyle, kullanım değerlerinin üretiminin doğrudan emek kullanımına bağımlılığı azalır. Doğrudan emek kullanımının üretim sürecindeki ağırlığının azalması ve önemsiz bir konuma gelmesiyle beraber, değer, zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkar. Değerin zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkması, kapitalist üretim biçiminin kendi kendini çökertmesi demektir. Kapitalist üretim, kendi çözülüşü yönünde ilerler. Toplumsal üretim sürecinde, emek niceliği giderek önemsiz bir miktara düşmekle birlikte, değer bir ölçüsü

ve ön koşulu olmaya devam eder. Değişim değeri, kullanım değerinin ölçüsü olmayı sürdürür.

Üretken güçlerin gelişimi sonucu, bilimin kullanılması ve doğal güçlerden yararlanma öne geçer. Sermaye, toplumsal üretimin tüm bu koşullarını bedavadan edinir. Bilimi ve bilimin doğaya uygulanmasını kendine maleder. İnsan zekasının ürünlerini hiçbir karşılık ödemedi tekeline alır. İnsanın üretim hakkındaki becerisi ve bilgisi kuşaktan kuşağa aktarılır. Kapitalist bilgi ve beceriye hiçbir karşılık vermez. Zenginlik alıp kullanır. İnsanın sahip olduğu bilimsel bilgi, tek ulusa da ait değildir, tüm ulusların katkı sağladığı insanlığın ortak zekasının ürünüdür. Kapitalist, tüm bunları hazır bulur. Böylece üretim, insanın kolektif olarak katıldığı bir faaliyet haline gelirken, bunun sonuçlarına el koyma bireysel kalmaya devam eder. Çelişki çok barizdir.

Emek ve emek süresi, üretim için bir temelken, sanayinin gelişmesi yeni bir temel yaratır. Üretimin yeni temelinde, üretim emek ve emek süresinden çok, emek sürecinde harekete geçirilen etmenlerin durumuna bağlıdır. Burda bilim, teknik ve doğa kuvvetlerinin daha geniş ölçüde harekete geçirilmesi belirleyici olur. Bu gelişimle birlikte, bireysel emek ve bireysel emek aletlerine olan gereksinim iyice azalır. Emek sürecinde kullanılan çeşitli etmenlerin geliştirilmesinin amacı, emekgücü değeri için harcanan emek süresini düşürmek, bunun sonucu kapitalistin el koyduğu artı-emek süresini arttırmaktır. Tek cümleyle; "Yabancı emek süresi hırsızlığı"dır. Çünkü bugünkü düzen, yabancı emek süresini sızdırmaya dayanıyor. Sanayinin yeni temeli bunu ikinci plana düşürüyor. Üretimin yeni temellerinde, emek ve emek süresinin azalması ve önemsiz düzeye gerilemesiyle beraber, değer de zenginliğin ölçüsü olmaktan çıkar.

Kapitalist üretim, emeği, emek araçlarını, bilimi ve doğa güçlerinin bilimsel uygulamalarını üretim sürecinde bir araya getirir. Üretimin toplumsal karakterinin dünya düzeyinde gelişmesi, kapitalizmin iç çelişkilerini şiddetlendirir ve bu üretim biçiminin sonuna geldiğini ilan eder.

"Üretimin ve zenginliğin büyük temel taşı ne [işçinin] kullandığı doğrudan insan emeği, ne de çalıştığı süredir; bu temel, daha çok, insanın kendi üretken gücünü, doğa hakkındaki anlayışını ve toplumsal bir varlık olma durumu nedeniyle, doğa ü-

Kapitalist toplum,
temelindeki bu
çelişmelerle artık devam
edemez. Toplumsal
üretici güçler,
kapitalizme başkaldırmış
durumda. Toplumun
evrimi kaçınılmaz olarak
politik bir devrimi
gündeme getirmiştir.
Politik devrim yoluyla
iktidara gelecek olan
proletarya, iktidarına
dayanarak sınıfları
kaldıracaktır. Sınıfların
zorunlu olarak ortadan
kalkmasını sağlayacak
“üretimin gelişimi”,
bugünden belli bir
düzeye gelmiştir.
Sosyalizm dayanacağı
temeli hazır bulacaktır.

zerinde kazandığı hakimiyeti kendisinin sahiplenmesidir. Tek kelimeyle, toplumsal insanın gelişmesi”. (Marx)

Engels, sınıfların, üretimin yetersizliğinden doğduğunu, üretimin gelişimiyle sınıfların ortadan kalkacağını söyler. Toplumsal üretimin gelişimiyle, Engels’in söylediği bu noktaya gelinmiştir. Bu noktada Marx’ın belirttiği “insan beyninin genel güçlerinin gelişimi için bir azınlığın emekten uzak durabilmesi” zorunluluğu ortadan kalkmak durumunda. Doğrudan emek kullanımı, üretim sürecinde önemsiz bir konumda bulunuyor. Bizzat sınıflı toplumun kendisi, toplumsal üretimin gelişimiyle çelişme içinde. Kapitalist toplum, temelindeki bu çelişmelerle artık devam edemez. Toplumsal üretici güçler, kapitalizme başkaldırmış durumda. Toplumun evrimi kaçınılmaz olarak politik bir devrimi gündeme getirmiştir. Politik devrim yoluyla iktidara gelecek olan proletarya, iktidarına dayanarak sınıfları kaldıracaktır. Sınıfların zorunlu olarak ortadan kalkmasını sağlayacak “üretimin gelişimi”, bugünden belli bir düzeye gelmiştir. Sosyalizm dayanacağı temeli hazır bulacaktır.

Sanayinin gelişimi toplumsal üretimi ileri düzeye çıkarıp, emek ve emek süresini minimuma düşürürken, aynı zamanda, kapitalist temelin bu gelişmeye ne kadar dar kaldığını da açığa çıkarmakta. Kapitalist temel, insanın gelişimini sağlayan doğal ve toplumsal koşulların evrensel gelişimini sağladıktan sonra, bu gelişimin bizzat karşısına geçti. Kapitalizmin temeli toplumsal insanın gelişimine dar geliyor. İnsani gelişimin doğal ve toplumsal güçleri, kendi toplumsal karakterine denk gelecek bir üretim düzenini, daha üst bir toplumsal biçimi dayatırken, dar kapitalist temelle sürekli bir çelişki ve çatışma içindedir. Bu çatışma, kapitalizmin dar temelleri aşılab, üretimin kolektif, komünal temele kavuşmasıyla çözüme kavuşacaktır.

Kapitalist toplum, tek yanlı ve sınırlılık içinde olan bir toplumdur. Toplumsal insanlığın gelişimi, onun dar yapısını aştığı halde, kendisine büyük gelen toplumsal güçleri sınırlı yapısında tutmaya çalışıyor. Kendi tarihsel sınırlarına gelip dayanmıştır. Oysa toplumsal güçler, ancak bu sınırların ötesine geçerek serpilip gelişirler. Kapitalist toplum tek yanlıdır; çünkü doğası ancak tek yanlılık içinde var olabilir. Kent-kır ayrımı olmadan, kafa ve kol emeği arasında bir ayrım olmadan, insanları toplumsal iş bölümü içinde tutmadan, sporu, eği-

timi ve üretimi birbirinden ayrı tutmadan var olamaz. İnsan faaliyetlerinin bu kadar bölündüğü, toplumsal uzmanlaşmanın ortaya çıktığı bir toplumda insan ancak tek yanlı olarak kalır. Çok yönlü gelişimin olmazsa olmaz koşulu, işbölümünü, özel mülkiyeti ve insanı parça-insan haline getiren tüm koşulları ortadan kaldırmak; yerine ortaklaşa yaşamı getirmektir. Ancak ortaklaşa yaşamda, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde, bireyin entelektüel, sportif vb. kendini çok yönlü olarak geliştirebileceği koşullar sağlanacaktır. Kapitalist üretim doğası gereği, insanın evrensel gelişimini sağlayan toplumsal ve doğal koşullara kendi sınırlılığını getirir. Demek ki, insani gelişim için burjuva sınırlılığın aşılması bir zorunluluktur. Koşullar insanileştirilerek, ancak o zaman, insani toplum ya da toplumsal insan, kendi koşullarına kavuşmuş olur.

Burjuva toplumun koşulları, bireyin ve bireyin topluma yabancılaşmasının koşullarıdır. Burjuva toplumda toplumsallaşma da, emekçiye yabancılaşan bir toplumsallaşmadır. Emekçinin ürettiği toplumsal ürün, ondan uzaklaşır ve kendi üzerinde egemenlik kurar. İnsan burada kendi öz toplumsal güçlerinin egemenliği altına girmiştir. Kendi öz toplumsal güçleri, siyasal güçler olarak insanın kendisinden ayrılır. Hiç şüphesiz, bu her türlü ayrılmanın, bu yabancılaşmanın varacağı bir yer vardır. Yabancılaşma artık çürümeye varmıştır (dönüşmüştür). Bu, aynı zamanda, burjuva toplumun tarihsel bunalımıdır. İnsanın öz toplumsal güçlerinin insana yabancılaşması bir çürümeden, bir çöküşten başka bir yere varamaz. Fakat çürüme ve çöküş, gelişmenin sadece bir yönüdür. Gelişme aynı zamanda, bu yıkımdan kurtulmayı sağlayacak devrimci bir dinamizmi de açığa çıkarır. İnsan bu devrimci yönün gelişimiyle özgürlüğe açılan yola girmiş olur. Özgürlük, ancak insan kendi öz toplumsal güçlerini kendi denetimine aldığı, toplumsal güçlerin toplumsal karakterini tanıdığı ve tüm toplumsal güçleri ortaklaşa güçler olarak örgütlediği zaman gerçekleşmiş olur. Bu noktaya varana kadar, toplumsal insan kapitalizmle çatışma içinde olacaktır. Bu mücadelenin sonunda, zafer toplumsal insanın olacaktır.

C.DAĞLI

BU KEZ GERÇEKTE FARKLI-2

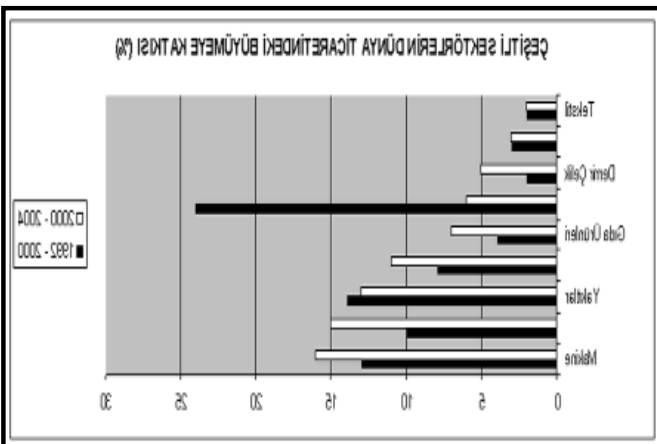
Muazzam ölçülere ulaşmış sermaye birikiminin devamı için, yine muazzam ölçülere ulaşan üretim araçları biçimindeki fazlalık değeri gerçekleştirebilmek için, yarı iletken endüstrisinin omuzlarındaki yük, oldukça fazlaydı. 1995'te, bir üst düzey yarı iletken yonganın karlı bir üretim kapasitesine ulaşması için gerekli olan sermaye 250 milyar doları geçiyordu. Demir-çelik döneminde bu ölçü, yalnızca 100 bin tonluk üretime ve ona denk gelen bir sermayeyi ifade ediyordu. Yani, çok daha ucuzdu. Yarı-iletkenler, makineden füze rampasına, oldukça yaygın bir alanda etkisini göstererek, belki çok daha büyük bir sermaye değerini gerçekleştirmesinin önünü açıyordu, ama aynı oranda, kar risklerini yükseltiyordu. Yarı-iletken sanayinin potansiyelini ve öncülüğünü sona erdiren, teknik gelişme eğrisinin tersine bükülmesi değil, ama çok fazla masrafa karşılık çok az kar oranı garanti ettiği için, işletme iktisadı oldu. Onun sonunu, araştırma laboratuvarı elemanları değil, muhasebe bürosu elemanları hazırladı.

Aşağıda, Osman Ulagay'ın 30 Nisan 2006 tarihli köşesinde yer verdiği bir grafik var. Bu grafik, geçen on yılda yarı iletkenlere dayalı bilgi ve iletişim sektörünün sermaye birikimine sağladığı katkının nasıl dramatik ölçülerde geriye düştüğünü gözler önüne seriyor.

ÇEŞİTLİ SEKTÖRLERİN DÜNYA TİCARETİNDEKİ BÜYÜMEYE KATKISI (%)

Ken Miller adlı bir mali-sermaye patronunun 2006 yılında durumu şu sözlerle özetlemesine şaşmamak gerek: "Çok fazla sayıda dolar, çok az sayıda yatırım olanağının peşinden koşuyor (...) demiryolları, otomobiller, telekomünikasyon gibi büyüme eğilimli sanayiler de yok." (aktaran E.Yıldızoğlu)

Birbirini Kovalayan İkili: Para ve Meta

Sermaye birikimine yön veren sanayi üretimi, bu gelişme çizgisini izlerken, 20. yüzyıl boyunca metayı tahtından sallayan paranın sahipleri bankacılıkta neler oldu? Mali-sermaye biçiminde daha üst düzeyde bir birleşik yapı oluşturdularından buyana, banka ve tekellerin kaderi aynı oldu. Paranın sahibi bankalar meta üretiminden bağımsız olarak kendi oyunlarını (spekülasyonları) oynama fırsatları çoğaldıkça, aslında kapitalist meta üretiminin barındırdığı çelişkileri kendi sınırına doğru iteleyip keskinleştirmek ve yaygınlaştırmaktan öte bir etkide bulunmamış oldular.

Kapitalizmin "gerçekleştirme sorunu"nu çözen endüstriyel üretim süreci değişime uğradıkça, bankaların etkinliği de değişiklik gösterdi. Demir-çelik döneminde, dünyayı hammadde üretim alanları ve sanayi üretim alanları biçiminde işbölümüne uğratan kapitalist dünya pazarı, bankacıları da maden ve arsa spekülâtörü yaptı. Değerli madenlerin ve hammadde fiyatlarının belirlendiği, demiryollarıyla sigorta şirketlerinin hücrelerinin el değiştiği borsalar önem kazandı. Otomotiv döneminde ise emperyalist ülkeler üretimin başlangıç hattı, bağımlı ülkeler üretiminin son montaj hattı ve son pazarlama noktası durumuna geldiler. Bankalar böylece, ithalat, ihracat kredilerinin, iç pazarları canlandırmaya yönelik devlet borçlarının finansörü durumunda buldular kendilerini.

Yarı-iletkenler döneminde, iyice ucuzlayan ve hızlanan ulaşım ve haberleşme imkanlarıyla birlikte, dünya pazarı "tedarikçi"nin yükselişine tanık oldu. Bağımlı ülkeler, bu kez üretimin bandının başında, ortasında ya da sonunda bir yerlerde "tedarikçi" olarak belli alanlarda uzmanlaşmaya yönlendirildiler. Tekelci rekabetin egemen olduğu dünya çapında bir pazarda kar garantisine sahip bir yatırımın ölçeğinin muazzam boyutlara ulaşması, mali-sermayeyi tedarikçiler zincirini oluşturmaya itti. Bu sayede, sabit yatırımların önemli bir kısım bağımlı ülkelerin üzerine yıkılıyor ve böylece emperyalist mali-sermaye kendi devir hızını birkaç kat artırabiliyordu. Yarı-iletkenli dönemin yıldızları, oldukça yüksek sabit yatırım maliyetlerinin bir kısmından kurtulmuş olmakla kalmıyorlar; aynı zamanda, hem ucuz işgücünün dayanılmaz çekiciliğinden yararlanıyorlar, hem de tedarikçi ülkenin iç pazarlarıyla doğrudan ilişkilenenin avantajını yakalıyorlar. "Tedarikçi" yöntemi, yarı iletkenlerle sınırlı kalmadı, başta otomotiv olmak üzere, uçak, gemi, kimya ve metal endüstrilerini de kısa sürede kapsadı.

Mali-sermayenin bankaları, "tedarikçi" sistemden inanılmaz fırsatlar ve rantlar devşirdiler. Bu yeni üretim zinciri, dünya ticaretini ekonomik faaliyetin en hızlı büyüyen kısmı haline getirecek; içinde spekülâtörlerin istedikleri gibi deve güreşi yapabilecekleri dev bir tahvil-hisse-senet-döviz havuzu oluşturuyordu. Şimdi bu havuzun derinliğini kimse ölçmüyor. Mali-sermayenin bankacıları, tedarikçi sistemin birbirine bağladığı pazarlarda, kre-

di ve döviz işlemlerine dayanan 2.000'den fazla "türev enstrüman" üretmiştir. Akla hayale gelmeyecek kağıtlar, para yerine kullanılmaya, işlem görmeye başladı. İşin uzmanı bankacılar için bile, bu "türev enstrümanlar"ın hepsine hâkim olabilmek mümkün değil. Üretilen malın depo makbuzu veya sipariş listelerinden, kullanılan kredinin teminat belgelerine kadar; bir malın üretildiği, üretilmekte olduğu veya ileride bir süre sonunda üretileceğine dair ne kadar belge, kağıt, makbuz varsa, para hareketinin objesi haline geldi. Bu türden "tek kuzudan 50 post çıkarma" işlemleri, 2000'li yıllarda, yarı-iletkenlerin yıldızlarının batışıyla son dinamik kalesini de yitiren mali sermayeye, kısa süreliğine hayat öpücüğü verdi.

Uzattılar Oynanıyor

Mali-sermayenin öyle bir hayat öpücüğüne gerçekten ihtiyacı vardı. Ölüm çanı, çok güçlü ve gürültülü biçimde, 97-98 Asya Krizi olarak bilinen bunalımda çalmaya başlamıştı. Küresel mali-sermayenin en önemli tedarikçileri olan Güney Asya ülkeleri, kendilerini ithal ara mallara bağımlı kılan, kapatılmayan cari açıklar ve borçlarla dermansız kalan ve bu sayede en küçük döviz hareketleri karşısında kırılanlaşan ekonomilerini, 97-98'de varlıklarının neredeyse yarısını silip götüren bunalım dalgasına teslim ettiler. Bu büyük dalganın geride bıraktığı enkaz henüz orta yerde duruyorken, bu kez ABD'de, yarı-iletken döneminin yıldızlarını yerlerde sürüyen borsa felaketi yaşandı. Üretim araçları biçiminde bulunan sermaye değerini, aşılması bir dağ gibi bir fazlalık olarak orta yerde durduğu bu anda, mali-sermayenin önünde iki seçenek belirdi. Ya bu fazlalığın değer olarak buharlaşmasına izin verecek; ya da bu değeri likit paraya çevirip, tüm bağımlı ülkelere pompalayarak bir süre daha idare edecektir.

Birinci yol, mali-sermayeyi 1929 bunalımından çok daha beter toplumsal hareketlerle karşı karşıya bırakabilirdi. Ve dahası, yarı iletkenli dönemin sonuna gelindikten sonra, ortadaki enkazı yeniden ayağa kaldıracak büyüklükte yeni üretim alanları henüz ufukta belirmemişti. Mali-sermaye için ikinci yoldan başka seçenek görünmüyordu. Mali-sermayenin bir anda, birikimlerini üretime değil, faiz ve kredi türevlerine kaydırması, basit bir tercih sorunu olarak algılanamazdı. Meta üretimine dayanan sistem, kendi iç yasalarına uya-

rak, bu yola girdi. 2001 yılında Türkiye'de "K.Derviş Yasaları" olarak bilinen düzenlemeler, uluslararası mali sermayenin girdiği bu yolu açmaktan öte bir anlam taşımıyordu. Tıpkı Türkiye gibi, bütün bağımlı ülkeler aynı düzenlemeleri yapmakla yükümlendirildiler.

Ve sonuç: 1995'te faiz ve kredi türevlerinin hacmi 17.7 milyar dolardan 2004 yılında 1.8 trilyon dolara fırladı. Bu büyük sıçramanın 1.5 trilyonluk bölümü, 2000'den sonra gerçekleşti. Artık karlı bir üretim ve gerçekleştirme vaatmeyen sermaye fazlası, bağımlı ülke bankalarına düşük faizli borçlar olarak, Merkez Bankası rezervleri olarak; konut, araba, eşya kredileri ya da kredi kartları olarak yağmaya başladı. Bu şekilde dünya piyasalarına pompalanan para ve para yerine geçen kağıtlar, üretim araçları biçimindeki sermaye değerinin para karşılığı yükseltti; borsa hisseleri, arsa ve konut fiyatları aldı yürüdü. Genel geçer bir adlandırma, bu "finansal balon" sadece ABD'de 12 trilyon dolarlık bir büyüklüğe sahip. Şöyle de diyebiliriz: ABD ekonomisinin bir yılda ürettiği değer kadar bir fazlalık, sıcak para biçiminde elden ele dolaşıyor.

Bu "finansal balon", mali-sermayenin "gerçekleştirme sorunu" nedeniyle karşılaştığı ölümcül krize nasıl bir hayat öpücüğü verdi? Fazlalık hale gelen sermaye değeri, kredi ve döviz işlemlerine sokularak, mali-sermayenin kasalarını faiz gelirleriyle dolduran bir "vidanjör sistemi" oluşturdu. Bu para bolluğunda düşen faizlere aldananlar, on yıllara varan borçlanmaların altına girerek tüketici kredilerine hücum ettiler. Bağımlı ülkelerin bankaları, mali-sermaye merkezlerinden bol bol döviz borcu olarak, onu kendi iç piyasalarında kullandılar. Sanayi şirketleri, düşen faiz oranlarını telafi etmek için, ucuzlayan kredilerden yararlanarak satın alma-birleşme ve kapasite artırma yoluna girdiler. Böylece, kapitalist dünya içinde belli bir faaliyet gösteren hemen her şirket, her banka, her tüketici, binlerce farklı finansal araçlarla, en tepedeki bir avuç mali-sermaye devinin kasalarını doldurmaya başladılar. Şirketler, karlarının önemli bir bölümünü borçlanma bedeli olarak; tüketiciler ise gelirlerinin üzerinde bir kredi kullanımıyla ücretlerinin bir bölümünü, bu "hortumlama" sistemine bağlamış oldular.

Amma ve lakin, kapitalizmin "gerçekleşme" sorunu, olduğu yerde durmadı ve

hatta; "finansal balon" nedeniyle, ekonominin tüm alanları üzerinde bir kara bulut gibi birikmeye devam etti. Kapitalizmde gerçekleştirme sorunu üretim araçları biçimindeki değer giderek büyüyen bir bölümünün, fazla sermaye haline gelmesinden başka bir şey değil. Ve bunu çözüp, birikimin önündeki tıkanıklığı aşacak olan şey, bu fazla sermayeyi emebilecek kapasitede yeni üretim dallarının ortaya çıkmasıdır. "Finansal balon", bu yeni üretim dallarının ortaya çıkışına yardımcı olmadığı gibi, üretim araçları biçimindeki fazlalık sermayeyi "sıcak para"ya çevirerek, tüketim araçları biçimindeki değeri de teslim alıyor. Fazla sermaye, sermayenin bütününe tehdit eder hale geldi. Fazlalık sermaye buharlaşıp uçamadı, sistemin içinde kaldı ve sermayenin geri kalanını da kendi kaderine ortak etti.

Evet, bu kez gerçekten farklı olacak! Ekonomik bir analizle bunu göstermeye çalıştık. Yeni Evre'nin anahtar kavramları, bu ekonomik analizin her adımında yol gösterici oldu. Emperyalist-kapitalist sistemin her yönden, yeni bir topluma geçmek üzere çatlamakta olduğu; buna karşılık sosyalizmin sıçramalı bir gelişim seyri izlediği; sistemin barındırdığı bütün çelişkilerin son haddine kadar olgunlaştığı; insanlığın özgürlüğünü sağlayacak maddi gelişimin gerçekten ilk defa tam anlamıyla belirginleştiği; ve belki de en önemlisi, insanların gerçek özgürlüğü hazırlayan maddi gelişimin farkında oluşları; bütün bunlar Yeni Evre'nin temel önermeleri arasında sayılmalı. Ve eğer bütün bu anahtar kavram ve önermeler bilimsel düşüncenin baş köşesinde yer almazsa, tıpkı E.Yıldızoğlu gibi önce "Spekülatif birikimin riskleri sistemin tümünü tehdit eder düzeye gelmiştir" tespitinde bulunulur, sonra da "iç pazarın güçlendirilmesine yönelik yaklaşımlar; finansal sermayenin serbestçe dolaşımına yönelik eleştiriler; IMF, dünya Ticaret Örgütü gibi kurumların iktidarsızlaştırılması, bence bu yeni paradigmaya ait." (E.Y. 14.06.2006 Cumhuriyet) şeklinde kapitalizmin yeni bir paradigmaya geçmeye hazırlandığının can sıkıcı müjdeleri sıralanır.

Bir kez daha görüyoruz ki, bu yavan ve sığ düşünceler karşısında Yeni Evre düşüncesi, her açıdan yüksek bir bilimsel düzeyi temsil ediyor. Yalnız bu bilimsel düzeyden bakıldığında "bu kez her şeyin ne denli farklı" olduğu rahatça görülebilir. □

“Kürt Sorunu”na Proleter Çözüm: KÜRT ULUSUNA KADERİNİ TAYİN HAKKINI KOŞULSUZ TANIMAK

Faşist Türk devletinin son bir yılda K.Kürdistan’da uyguladığı vahşetin resim ve belgeleri birbiri peşisıra ortaya çıkıyor. Ortaya çıkan bir yıl öncesine ait resim ve belgeler faşist devletin savaş yöntemlerini ortaya koymakla kalmıyor fakat aynı zamanda tekeli sermaye sınıfının ve emperyalistlerin Kürt halkının ulusal devrimci savaşına ilişkin politikalarını da ele veriyor. Yöntem, vahşette sınır ve kural tanımazlık; politika, ezme ve yok etme politikası. Karşı devrim cephesinin saldırganlığındaki bu ani sıçrama, uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin “barış, siyasal çözüm” çağrılarının ortalığı kapladığı bir zamana denk geldi.

Fakat artık ne savaşın asıl yükünü çeken Kürt halkının yoksul kesimlerinin ne de karşı devrim cephesinin kaale aldığı bu çağrılarının önemi yok. Kürt halkı, ulusal devrimci savaşı zafere kadar sürdürmekte kararlı olduğunu Diyarbakır ayaklanmasıyla bir kez daha gösterdi. Diyarbakır ayaklanması, uzlaşmacılar dahil herkesin kabul ettiği gibi, bir “boşanma ilanı” idi. Buna karşılık karşı devrim cephesi olarak faşist devletin bu özgürlük savaşını bastırma için savaşta nasıl bir kural tanımazlık içinde olduğunu belgeleri yeni yeni ortaya çıkıyor. Belli ki, bu savaş, faşist devlet, tekeli sermaye ve emperyalist güçler için bir ölüm kalım savaşındır. Yöntemde kural tanımazlığın, ezme ve yok etme politikasının arkasında işte bu ciddi nedenler yatıyor. Faşist devletin “çözüm” istemediğini ileri sürenler halkları aldatmaya ve oyalamaya çalışırlardır. Faşist devlet de “çözüm” istiyor. Onun peşinde koştuğu “çözüm” ilhak ve işgalin devamı, özgürlük savaş güçlerinin imhasıdır.

Tekeli sermaye sınıfının bu çözümüne karşılık devrimci proletarya da kendi çözümünü, uzlaşmacıların ve sosyal reformistlerin savaş karşısındaki salya-sümük hallerine ve dindarca dileklerine aldırmadan, ortaya koymalıdır. Bu, “ulusal sorun”un proleter çözümdür. Leninist Parti

kendi devrimci komünist programında işte bu çözüm yolunu gösteriyor. Bu çözüm yolunun içeriği ve temel ilkesi nedir? Bu çözüm yolu, herşeyden önce, Kürt ulusunun ayrılıp kendi bağımsız devletini kurma hakkı da dahil, kendi kaderini kendi belirlemesi hakkını içerir. Tam hak eşitliği ilkesine dayalı çözümün biricik anlamı ve ifadesi budur. Devrimci proletarya şimdi bu çözüm yolunun sadece propagandasını yapmakla yetinmemeli fakat aynı zamanda pratik politikanın temel talebi olarak emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne koymalıdır. Tekeli sermaye sınıfı ve faşist devlet kendi çözüm yolunu ortaya koyar, bunun pratik gereklerini acımasızca yerine getirirken devrimci proletarya sadece propaganda ile yetinemez.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını pratik politikanın temel talebi şeklinde ele almak ne demek? Bu, herşeyden önce devrimin örgütlenmesi demektir. Çünkü bu hakkın elde edilmesi -özellikle kendi somutumuzda- bir dizi devrim olmadan olanaksızdır. Sorunun canalıcı noktası burasıdır. Bir devrim olmadan, faşist devlet ve tekeli kapitalist sistem bir devrimle yıkılmadan bu hakkın gerçekleştirilebileceğini kitlelere propaganda etmek onları yalanla oyalamaktır. Bir devrim olmadan bırakalım özgürlük hakkını -kendi kaderini tayin hakkıyla aynı anlamdadır- sıradan diyebileceğimiz hakları dahi elde etmenin mümkün olmadığı son yirmi yılın dersleri yeterince kanıtladı. Türkiye’de özgürlük hakkını sağlamanın koşulları ancak başında devrimci demokratik bir hükümetin olduğu bir halk iktidarı tarafından yaratılabilir. Uzlaşmacılar ve sosyal reformistler yıllarca bu gerçeğin tersini Kürt halkına propaganda ederek halkı yalanla oyaladılar. Yıllar boyunca Türkiye’ye demokrasinin “gelmesinin” “Kürt sorunu”nun çözümüne bağlı olduğunu anlatıp durdular. Onların sözünü ettikleri “demokrasi”nin nemenem birşey olduğu bir tarafa, gerçek, onların emekçi sınıflara ve Kürt halkına anlattıkları

rının tam tersidir. Doğru olan şudur: Kürt ulusunun özgürlük hakkını elde etmesi Türkiye’de ve K.Kürdistan’da Halk demokrasisinin, devrimci demokrasinin gerçekleştirilmesine bağlıdır. Ancak böyle bir demokrasi, kendi kaderini tayin hakkını özgürce kullanabilmesi için Kürt halkına gerekli özgür ortamı sağlayabilir. Bu o kadar açık ki, üzerinde tartışmaya bile gerek yok.

HALK CEPHESİ İHTİYAÇTIR

Proletarya, ulusal soruna ilişkin kendi çözümünün koşullarını ancak bir halk iktidarı altında, devrimci demokrasi koşullarında elde edebilir. Halk iktidarı ya da devrimci demokrasi ise, söylemeye bile gerek yok, ancak faşist devletin, tekeli kapitalist sistemin yıkıntıları üzerinde kurulabilir. Kısacası, ulusal sorunun çözümü bir devrim sorunudur. Aslında devrimci pek çok örgütün sorunun bu yanına en azından teorik olarak itiraz edeceğini sanmıyoruz. Ama sorunu teorik olarak kabul etmek artık yeterli değildir. Amacı isteyen aracı da yaratmalıdır. Faşist devleti ve burjuva düzeni bir devrimle yıkmak isteyen emekçi sınıfları ve Kürt halkını devrime taşıyacak araçları da yaratmalıdır. Bu araç, Türkiye ve K.Kürdistan koşullarında, öncelikle, bir halk cephesidir.

Başlıca amacı ekonomik ve politik iktidarın emekçi sınıflar ve Kürt halkı adına ele geçirilmesi olan böyle bir halk cephesinin bayrağı üzerine yazacağı temel birkaç talep arasında ulusların kendi kaderini tayin hakkı istemi mutlaka yer almalıdır. Başka bir ifadeyle, halk cephe, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, koşulsuz ve hiç bir yoruma yer bırakmayacak şekilde, tanıdığını ilan etmelidir.

Bu neden böyle olmalıdır? Çünkü, herşeyden önce, Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devriminin en önemli dinamiği olarak Kürt ulusunun özgürlük hakkı istemi çözüm yolunda belli bir olgunluğa erişmiş-

tır. Burjuvazinin ve faşist devletin artan ölçüsüz saldırganlığının arkasında burjuva sınıfın bu gerçeği görmüş olması yatıyor. Yüzyılların devlet yönetme birikimine sahip burjuva sınıf bu öngörüsünde yanılmıyor. Hiç bir ciddi toplumsal sorun kendi çözüm öğelerini kendi içinde taşımadıkça ve bunlar belli bir olgunluğa erişmedikçe kendini toplumun önüne çözülmek üzere koymaz. Kürt ulusunun özgürlük hakkı sorunu uzun yıllardır çözülmek üzere şiddetli bir savaşın nedeni olarak kendini toplumun önüne koymuş bulunuyor. Şimdi öyle bir noktaya gelmiş bulunuyoruz ki, bu sorun ya burjuvazi ve onun faşist devleti tarafından şiddet ve ezme yoluyla geçici olarak bastırılacak ya da burjuva düzeni ve faşist devleti yıkacak bir devrime yol açarak kesin çözüm yoluna girecektir.

Böyle olmasını gerektiren ikinci neden şudur: Ezilen bir ulusun ayrılma özgürlüğü olmadan zora dayalı birlikten ve ilhaktan gönüllü birliğe geçilemez. Ayrılma özgürlüğünü tanımanın tek gerçek anlamı, bir ulusa kendi kaderini tayin hakkını tanımaktır. Bütün ulusların gönüllü birliğinden ve kaynaşmasından yana olan enternasyonalist proletarya bir de bu nedenden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz tanıdığını ilan etmelidir. Üçüncü neden ise şudur: Burjuvazi K.Kürdistan'ın ilhak ve işgalinden sadece maddi bir zenginlik elde etmekle kalmıyor fakat aynı zamanda kapitalist kölelik düzenini sürdürmek, proletarya ve diğer emekçi sınıfları kölelik koşullarında tutmak için moral bir güç de buluyor. Demek ki, Kürt ulusunun özgürlük hakkını elde etmesi,

herşeyden önce, Türkiye proletaryasının kapitalist kölelik ve sömürden kurtulması için gereklidir.

Şimdi bu hakkın elde edilmesi süreci bir dönüm, bir kırılma noktasına gelmiş bulunuyor. Türkiye ve K.Kürdistan'ın devrim güçleri tarihin bu dönüm noktasında bütün bir tarihsel gelişmenin hazırlayıp önümüze getirdiği devrimci olanaklara kayıtsız kalamazlar. Bu devrimci olanakları bir devrime dönüştürmek tarihsel bir görevdir. Bayrağına, başka temel taleplerin yanı sıra Kürt ulusuna özgürlük hakkı yazan ve devrimci yöntemlerle mücadele veren bir halk cephesi örgütlenmesi bu sorumluluğu yerine getirmenin başlıca aracı olacaktır. □

MUNZUR FESTIVALİ BASKILARLA BAŞLADI

Bu yıl altıncısı düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne katılmak için, bizler de Mücadele Birliği okurları olarak yola çıktık. Ancak bizi, Dersim'in girişinde bir sürpriz bekliyordu.

Otobüsümüz, kimlik kontrolü gerekçesiyle jandarmalar tarafından durduruldu. Yapılan kimlik kontrolü sonrasında, haklarında gıyabi tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle otobüsten iki kişi göz altına alındı. Nüfus cüzdanlarımızı aldıktan sonra yola çıkmak için hazırlanırken, jandarmalar tarafından otobüsün beklemesi söylendi. Bir saat bekledikten sonra yeniden kimlik kontrolü yapıldı. Yapılan ikinci kimlik kontrolünde, aralarında iki Mücadele Birliği okurunun da bulunduğu yedi kişi göz altına alındı. Gerekece olarak ise, valilik tarafından yayımlanan karar gereğince "daha önce 'terör suçundan' sabıkalı bulunan kişilerin festival boyunca Dersim sınırlarından içeri alınmaması" gösterildi. Tüm ısrarlarımıza rağmen, valilik tarafından yayımlandığı söylenen karar gösterilmedi, ayrıca gözaltına alınan yedi kişiden hiçbirinin daha önce herhangi bir nedenle sabıkası yoktu. Tamamen jandarmalar tarafından yapılan keyfi bir uygulama idi. Ellerinde valilikten herhangi bir karar vs. olmadığı için sıkışan jandarma bizi saatlerce beklettikten sonra olmayan kararı çıkardı. Yalnız çıkardıkları kararda, katledilen 17'ler anısına Dersim'de kurulacak anıt mezar için bazı kişilerin para toplayacağı vs. gibi şeyler yazıyordu. Jandarma kendi belgesiyle kendi yalanını ortaya çıkardı. Gözaltında bulunduğumuz süre içerisinde İstanbul'da festivale katılmak için gelen bütün otobüsler durdurularak, aynı keyfi gerekçeyle sekiz kişi daha gözaltına alındı. Jandarmalar gözaltında bulunan on beş kişinin Dersim'e girmesinin sakıncalı olduğunu ve bu nedenle Dersim sınırı dışına çıkarılacağını söyleyince, İstanbul'dan festivale katılmak için gelen bütün otobüslerdeki insanlar gözaltında

bulunan kişilerin Dersim'e girişinin engellenmesi durumunda kendilerinde arama noktasında otobüslerini durdurup bekleyeceklerini söylediler. Halkın kararlı tavrı karşısında geri adım atan jandarmalar, Dersim nüfusuna kayıtlı kişilerin geçişine izin verileceğini, ancak Dersimli olmayan kişilerin geçişine izin verilmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine halk alkışlarla durumu protesto ederek gözaltındaki herkes bırakılmadan kimsenin yerinden kıpırdamayacağını söyledi. Yaklaşık 5 saat alıkonulduktan sonra halkın gözaltıları kararlıca sahiplenmesi ve ortamın iyice gerginleşmesiyle birlikte jandarmalar bütün gözaltıları serbest bırakmak zorunda kaldı.

Mücadele Birliği okurları olarak, gözaltından çıktuktan sonra Dersim'de standların açıldığı alanda pankartımızı açarak standımızı kurduk. Birçok defa sivil polisler standımıza gelerek bizi rahatsız etmeye çalıştılar. Aynı günün akşamı kuşlamalarımız ve dergilerimizle festival programının yapıldığı stadyuma giderek sesli ajitasyon eşliğinde dergilerimizi dağıtmaya başladık. Dağıtım sırasında bir arkadaşımız sivil polisler tarafından gözaltına alınmaya çalışıldı. Arkadaşımızın yalnız olmadığını gören polisler geri adım atarak arkadaşımızı serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Festivalin ikinci günü sabahı, geceyi geçirdiğimiz yerden otobüsle standımızın bulunduğu alana giderken, polisler tarafından yolumuz kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Burada da biz Mücadele Birliği okurları keyfi bir şekilde alıkonulduk. Çantalarımızın aranmasından sonra stand alanına gidebildik.

Dersime adım attığımız ilk andan itibaren gerek jandarma gerekse sivil ve resmi polisler tarafından her fırsatta rahatsız edildik. Sermayeyi ve uşaklarını bu kadar rahatsız ettiğimizi görmek biz mücadele birliği okurları için onurdur.

**FAŞİST BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Mücadele Birliği Okurları

NOT: Dergimiz yayına hazırlandığı sırada Munzur Festivali henüz devam ediyordu.

SIYONİST DEHŞET MAKİNESİ İŞ BAŞINDA

Siyonist İsrail devleti, bir kez daha Filistin topraklarını kana ve baruta boğuyor. Uçaklardan ateşlenen füzeler, 250 kiloluk kazan bombaları, ağır obüs ve tank mermileriyle Gazze haftalardır kan, kemik, beton ve toprak yığına çevriliyor. Küçük çocukların parçalanmış vücutları, tonlarca beton altında ezilen bedenleri; en karanlık cehennem tasvirlerinden bile daha vahşi olan bu tablo siyonizmin katil yöneticilerine yetmemiş olacak ki aynı hız ve aynı vahşetle Lübnan'a saldırdılar. Şu ana değin Gazze ve Lübnan'daki siyonist vahşetin kurbanlarının sayısı yüzlerle ifade ediliyor. Ama daha da kötüsü Gazze'yi bekleyen korkunç felaket. Gazze'nin elektriği yok, su şebekesi paramparça, kanalizasyon sistemini çalıştıran motorlar için yakıt yok; dolayısıyla ilaç yok, gıda yok, su yok. Temmuz sıcaklığının ortasında salgın hastalıklar, açlık, kıtlık ve savaş; mahşerin dört atlısı gibi Gazzelilerin üzerine çöküyor.

Rehineler Bahane, Saldırı Planlı

Bırakalım devrimci düşünceleri, vicdanı olan her insanı çileden çıkarmaya yetecek denli vahşice saldırın İsrail siyonizminin öne sürdüğü gerekçeler neydi? Filistinli direnişçilerin kaçırdığı "Onbaşı Gled"i kurtarmaktı. Aynı gerekçe Lübnan'a ateş yağdırılırken tekrarlandı. Bu kez Lübnan Hizbullah'ı bir tankı havaya uçurmuş, sekiz İsrail askerini öldürmüş, ikisini de rehin almıştı. Ve sermaye dünyasının tüm teknelci basını korkunç vahşeti haklı çıkarabilmek telaşıyla, bu zavallı gerekçeleri ön plana çıkarmakla meşgul oldular. Böylece siyonist İsrail, aslında saldırıya uğrayan ve kendini korumak zorunda kalan bir ülke durumuna geldi. Bu rezil propaganda sayesinde ikiyüzlü burjuva politikacıları hem İsrail vahşetine alkış tutabilecek hem de "orantısız güç kullanımı" gibi gülünç laflarla İsrail'i protesto edebileceklerdi. İsrail'e ve sermayenin ikiyüzlü yöneticilerine bu kolaylığı sağlayan dünyanın teknelci basını oldu ve onlar en az siyonistler kadar suçludurlar. Teknelci basın, siyonizm kadar kan emici, alçak ve vahşidir.

Olayların gelişimine bakıldığında, siyonist İsrail'in hem Gazze'ye hem de Lübnan'a karşı geniş çaplı askeri operasyon için çok önceden hazırlık yaptığı görülecektir. İsrail askerlerinin kaçırılması eyleminden çok önce siyonizm Gazze'yi füzelerle dövmeye başlamıştı. 9 Haziran tarihinde Beyt Lahiyeye Plajı'nda piknik yapan Filistinli aileler üzerine bombalar yağdı ve burada dördü çocuk sekiz Filistinli katledildi. 14 Haziran'da bu kez hedef Gazze'de bir yolcu minibüsüydü. Patlamanın hemen ardından minibüsün etrafında toplanan kalabalığa siyonistler iki füze daha fırlattılar. İkisi çocuk dokuz kişi öldü. İsrail, bu alçakça saldırıya Filistinlilerin mutlaka bir cevap vereceğini biliyordu ve ilk karşı saldırıda Gazze'ye girmek üzere yüzlerce tank, binlerce asker hazır bekledi. Filistinli vekil ve bakanların tutuklanması için İsrail mahkemelerinden alınan izinlerin Onbaşı Gilad'ın kaçırılması eyleminden önce çıkarıldığını bizzat İsrail gazeteleri yazdılar. Yine aynı kaynaklara göre böyle bir karşı saldırı olmasaydı bile İsrail Sderot Kasabası'nın güvenliğini bahane ederek Gazze'ye girecekti.

Lübnan saldırısının gerekçeleri de Suriye'nin ve Lübnan Hizbullahı'nın kışkırtmasıyla hazırlandı. Şam'daki başkanlık sarayının üzerinde İsrail uçakları uçuruldu. Bu kışkırtma yetmeyince, Lübnan sını-

rı geçilerek sınırı koruyan Hizbullah'ın tepki vermesi beklendi. Beklendiği gibi Lübnan Hizbullah'ı bir İsrail tankını havaya uçurup, sekiz askeri öldürdükten, ikisini de rehin aldıktan sonra Lübnan'a saldırı başlatıldı.

Siyonist İsrail neyin peşinde? Kaçırılan askerlerini kurtarmak için çabaladığı hiç kimse için inandırıcı değil. Kimilerine göre İsrail'in asıl derdi seçimlerde Hamas'ı hükümete taşıyan Filistin halkına bir ders vermek. Oysa elli yılı aşkın süredir siyonist İsrail'e karşı savaşan ve yenilmeyen bir devrimci halk acaba İsrail'in saldırdığı bir hükümeti mi destekler, yoksa "bu hükümet yüzünden huzurumuz kaçtı, artık onu desteklemeyelim diye fikir mi yürütür? Filistinlileri taniyan, ya da bu bir yana, sıradan insan onurunun nasıl bir şey olduğundan en küçük haberi olan herhangi biri Filistinliler'in İsrail saldırısına uğrayan her grubu, partiyi destekleyip bağrına basacağını bilir. Yalnızca akıllarıyla birlikte onurlarını kaybetmiş olanlar bir halkın kendi yaralarından halla sızan kanlara bakıp "aman huzurumuz bozulmasın" diyebileceğine inanabilirler. Oysa Filistinlilerin yüzde 90'ı İsraili askerlerin kaçırılmasını destekliyor. Bu halk yenilmezdir. Onurunu ve ödediği korkunç bedelleri hiç bir teraziye tartmayan bu halk, ancak böyle yenilmez bir karakter kazanabilirdi.

Üstelik Arafat'ı zehirleyerek FKÖ'nün dağılmasını sağlayan ve bu sayede Hamas'a hükümet yolunu açan bizzat İsrail değil miydi? Şimdi neden aynı İsrail Hamas'a oy verdi diye Filistinlileri cezalandırsın? Filistinlilerden en çok destek alan Hamas'ın buna rağmen henüz Arafat'ın FKÖ'sü gibi Filistin toplumu üzerinde egemen olmadığı geçen aylarda ortaya çıkmıştı. Oysa şimdi üzerine İsrail füzeleri yağın Filistinliler, tüm iç çelişkilerini bir kenara bırakıp yeniden birleştiğinde bu durumdan en çok hükümet konumunda bulunan Hamas'ın yararlanacağını bilmek için kâhin olmaya gerek yok.

İsrail'in Gazze ile birlikte Lübnan'ı işgale girişi ve özellikle Suriye'ye yönelik kışkırtıcı tavır, siyonizmin hesaplarının yalnızca Filistin Halkına yönelik olmadığını akla getiriyor. Bu, bölgenin tüm dengelerini altüst etmeyi hedefleyen bir operasyondur. Böylesi bölgesel bir hedefi emperyalist ABD ve AB'nin bölge halklarına yönelik hedefleriyle birlikte ele almak doğru olacaktır.

Lübnan'ı Düşür, Suriye'yi Avla

ABD'nin Ortadoğu egemenliğini zora sokan unsurlardan biri olan Arap halklarının anti-emperyalist demokratik bilinci, Lübnan'ı iki farklı iktidar blokuna bölmüş durumda. Bu bilinç çoğu yerde kendini Arap ulusalcılığıyla ifade ediyor. Lübnan Hizbullah'ı özünde bu Arap ulusalcılığının başka türlü bir ifadesi oluyor. Arap ulusalcılığının, burjuva sınıfın elinde nasıl gerici politikalara hizmet ettiğini daha önce defalarca vurguladık; burada tekrar etmeye gerek yok. Öteden beri Lübnan'ı askeri bir üsse dönüştürmeye çalışan ABD, Lübnanlıların anti-emperyalist öfkeleri karşısında istediğini gerçekleştiremiyor. Suriye birliklerinin geri çekilmesinden sonra ABD, İsrail aracılığıyla Lübnan'daki karşı devrimci faşist gruplara silah yardımını hızlandırdı. İsrail saldırıları en başta kanlı bir iç savaşın başlatıcısı olacaktır.

ABD Lübnan'ı neden bu kadar istiyor? Birbirine bağımlı birçok

neden sıralanabilir. Öncelikle ABD'nin Irak'ta rezil bir yenilgi içinde olması Arap halklarının güven duygularını güçlendiriyor. Lübnan, bu türden duyguların ve Arap ulusçuluğunun etkin olduğu bir ülke. ABD açısından bu küçük ülkeden daha çok, son zamanlarda Rusya'dan alınan gelişkin silahlarla (İskender füzelerinin bölgedeki tüm askeri dengeleri tersine çevirecek güçte olduğu ifade ediliyor) İsrail ile arasındaki askeri-teknik uçurumu kapatan Suriye daha önemlidir. Suriye'nin biriktirdiği bu askeri güç, İsrail'i tehdit eder noktaya doğru ilerliyor. Bu gidişatın durdurulabilmesi için ABD'nin önce Lübnan'da güçlü mevziler elde etmesi gerek.

Suriye'nin yükselen Arap ulusçuluğu nedeniyle ABD'nin hedef tahtasında en başa oturduğunu daha önce dile getirmiştik. Beşar Esad'ın onca teslimiyet, işbirliği çabalarına rağmen tarihin garip cilvesi Suriye'yi Arap ulusçuluğunun ayakta kalan tek büyük merkezi durumuna getirdi. Dahası, Beşar Esad giderek iç politikada durumu kontrol etmekte zorlanıyor. Rusya'nın sağladığı son derece gelişkin silahlar, emperyalizmin ve siyonizmin aşağılamalarına, kışkırtmalarına karşı Suriye'nin daha cesur davranmasına zemin hazırlıyor. Bu sağlam zemin üzerinde Beşar Esad'ın teslimiyetçiliği Arap halklarında daha büyük bir tepki yarattığı için Suriye ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin giderek büyüyen potansiyel tehlikesi konumuna geliyor. Lübnan'da ABD zaferi, Arap ulusçuluğuna ve Suriye'ye büyük darbe olacaktır.

ABD'nin bir diğer hedefi, Rusya'nın bölgede genişleyen etkisini kırmaktır. Rusya, bir yandan Suriye'yi silahlandırıyor, diğer yandan İran'a kol kanat geriyor ve Hamas lideri Halid Meşal'i Moskova'da devlet töreniyle karşılayarak Filistin üzerindeki SSCB döneminden miras kalan büyük etkinliğini yeniden canlandırmaya girişiyor. Tam bu gelişmeler olurken Haziran ayında Bağdat'ta üç Rus diplomat kaçırıldı ve öldürüldü. ABD'nin şu an İsrail eliyle yürüttüğü yeni saldırı dalgasının işaret fişegi üç Rus diplomatın öldürülmesiyle Bağdat'ta ateşlendi diyebiliriz.

İran'ın İkiyüzlü Diplomasisi

ABD'yi Lübnan'da güçlü bir askeri varlık kurmaya sevk eden nedenlerden biri, İran'ın Hürmüz Boğazı üzerinden oynadığı kozları elinden almaktır. Dünya petrol ticaretinin yarıya yakını Hürmüz Boğazından geçiyor. İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatma tehdidi bölgedeki nüfuz arayışlarında O'na avantaj sağlıyor. Bu anlamıyla Lübnan, körfez petrolünün Akdeniz üzerinden dünyaya taşınmasında bir terminal noktası olarak önem kazanıyor. 2005 yılı sonlarında özellikle Lübnan ve Suriye üzerine odaklanan ABD, buna bir süre ara vermek ve İran'la kapışmak durumunda kaldı. Son haftalarda ABD ve İran arasındaki gerilim karşılıklı açıklamalarla yumuşayınca, ABD yeniden Suriye ve Lübnan dosyasını açtı.

Burada, İran cumhurbaşkanı Ahmedinecad'ın ikiyüzlü tavrına da değinmekte yarar var. Filistin halkı siyonizmin füzeleri altında can verirken kılını kıpırdatmayan İran, savaş bulutları Suriye üzerinde dolaşmaya başlayınca kükreyiverdi. "Suriye'ye saldırı tüm müslüman dünyasına sayılacak ve sert karşılık görecek" dedi Ahmedinecad. Sözün kendisinden çok zamanlaması önemliydi. Lübnan'a saldırının başladığı günlerde tüm gözler Suriye üzerindediydi. Suriye'nin tavrı, ateşin tüm Ortadoğu'ya taşınıp taşınmayacağı belirleyecekti. Oysa Suriye, rehlin askerlerin serbest bırakılması için diplomatik girişimler başlatarak en azından ateşi kendinden uzak tutmaya çabalıyordu. Ahmedinecad sarf ettiği bu sözlerle adeta Suriye'yi savaşın içine doğru atılması için kışkırtıyordu.

İran, bu adımı atarken düşündüğü tek şey son aylarda kendi üzerinde yoğunlaşan tehditlerden uzaklaşabilmektir. Gazze ve Lübnan'da bombalarla paramparça edilen çocuklar "müslüman dünyasına saldırı" ölçütüne girmiyor olmalı. Acaba Şam üzerinde bombalar yağmaya başladığında İran ne yapacaktır? Ne yapacağını işaretleri şimdiden mevcut: Suriye, saldırıya uğrayan Filistinli'lere ve Lübnan'a tam destek verdiğini, kendisine yönelecek her saldırıya doğru, sert ve büyük bir cevap vereceğini açıklarken, aynı gün İran bütün bu katliamın arkasındaki asıl güç olan ABD'ye "nükleer sorunda anlaşabiliriz" açıklamasını yaparak gül uzatıyordu.

Vahşeti Kanıksamak Yenilmektir

Siyonist İsrail'in Filistin ve Lübnan'da yaptığı vahşetin bütün görüntülerinin dünya basınında uzun uzun gösterilmesi özel bir anlam taşıyor: Ayaklanmalar yüzyılında dünya halklarına açık bir gözdağı vermek ve bu vahşet karşısında tüm insanlığın çaresizlik duygusunu yaşamamasını sağlamak. Gerçekten de insanlığın büyük bölümünün öfke ve protestolarına rağmen vahşet, dünyanın gözü önünde yaşanmaya devam ediyor. Gazete yazarı Nuray Mert'in yerinde sözleriyle, "Filistin, müslüman halkların afyonu" olarak kullanılıyor. Şöyle ki; öfke duyabilir, protesto edebilirsiniz ama olayları değiştiremez, gelişmelere müdahale edemezsiniz. Bu durumdaki insanların umutsuzluğa, kendi eylemlerine olan güven ve inançlarının sarsılmasına ve giderek kayıtsızlığa doğru yol alması isteniyor.

Türkiye'nin gerici, tekeli partileri de aynı yöntemi kullanıyorlar. Filistin sorunu onlar için de bir "afyon". Filistin Halkı'nın yaşadığı vahşetin yığınlarda yarattığı öfke, en başta Saadet Partisi gibi sermaye partileri tarafından tam da bu uyuşturucu, kanıksatıcı etkinin yaratılması için kullanılıyor. Protestolar, İsrail'in durdurulması için sermaye egemenliğine yapılan öfkeli çağrılar kör bir duvara çarpmış gibi geri dönüyor.

Sosyal-reformizm, Filistin konusunda gerici-tekeli SP gibi partilerle aynı konumda bulunuyor. Onlar da sermaye egemenliğine aynı, umutsuzluk dolu çağrılar yapıyorlar. Sosyal-reformist Emep, günlük gazetesinin manşetine SP'nin mitingini taşıyıp alkış tutarken, SP'nin hükümet olduğu dönemde siyonist İsrail devleti ile stratejik ortaklık belgesinin imzalandığını, tank ihaleleri ve Manavgat su projesi gibi siyonizme hayat öpücüğü sağlayan bir dizi anlaşmanın o dönemde gündeme geldiğini tek bir sözcükle olsun anmıyor. Emep gibi sosyal-reformist partiler, Filistin konusundaki burjuva ikiyüzlülüğe işte böyle ortak oluyorlar.

Sosyal-reformizmi bu denli sıkıntıya sokan ve onu burjuva ikiyüzlülüğe ortak eden esas neden Filistin sorununun artık öfkeli protestolar ve sermaye egemenliğine çağrılarla geçirilemeyecek denli yakıcı, devrimci bir sorun haline gelmesidir. Filistin'de yaşanan siyonist vahşet, dünya halkları arasında belki de en çok Türk ve Kürt halklarını öfkeye sürüklüyor. Çünkü bu topraklarda devrim, Filistin halkına çok şey borçludur. Bu etki nedeniyle Türk ve Kürt halkları, Filistin'de yaşanan vahşete alışmayacak, kanıksamayacak, bu sorunun çözümü için gerçek çözümü aramaya devam edeceklerdir.

Filistin Halkı'na özgürlük, bölgedeki işbirlikçi ve gerici burjuva egemenliklerinin bir halk ayaklanmasıyla mümkün olabilir. Kendi sınırının kurtuluşuna, ancak tüm ezilenleri kurtararak ulaşabilecek olan devrimci proletarya, Filistin Halkı'nın yaşadığı vahşeti öfke duygularıyla karşılayan emekçilere, Filistin'e desteğin ancak böyle bir ayaklanma ile mümkün olduğunu kavratmakla yükümlüdür. □

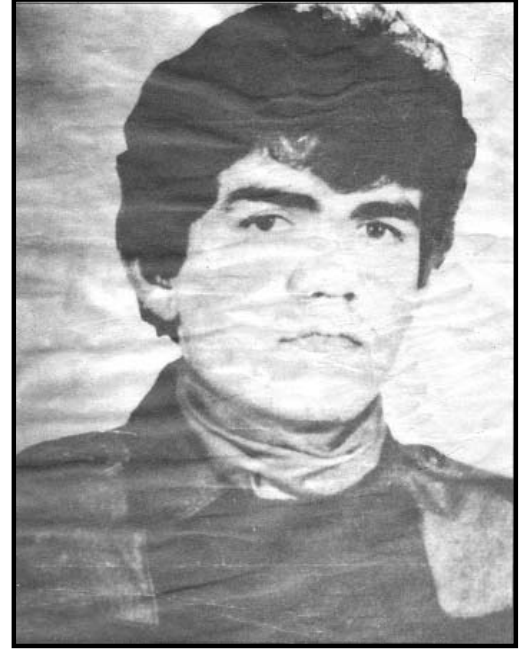
Enternasyonalist Savaşçı TEĞMEN ALİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali), THKO'dan devralınan enternasyonalizm bayrağını en yükseklerde dalgalandıran yoldaşlardan biridir.

Cevat Saim Çelen yoldaş, Antalya Gazipaşa doğumludur. Mustafa Çetiner yoldaş ile beraber büyüüp beraber mücadele içinde yer aldılar. O zamanlar THKO/MB saflarına katılan yoldaş, örgütlü faaliyetini doğduğu yerde sürdürdü ve burada bir çok anti-faşist eyleme aktif olarak katıldı. Daha sonra mücadelesini İzmir'de sürdüren Cevat Saim yoldaş, militanlığı, yiğitliği ve askeri yetenekleriyle öne çıkmıştı. Cevat Saim yoldaş 1981'de Parti kararı ile Ortadoğu'ya, Filistin Eğitim kamplarına yollandı. Burada askeri eğitim gören yoldaş daha sonra Filistin'de kalarak (PEÖ) Parti Eğitim Örgütü üyesi

oldu ve burada askeri eğitmenlik yaptı, partili kadroları, sempatanları ve Filistinlileri eğitti. 1984 yılında bir çatışmada yaralanan yoldaş, burada üstün cesaret ve savaşçılık örneği göstermesi nedeniyle Lübnan Komünist Emek Örgütü tarafından "Lenin Nişanı" ile ödüllendirildi. Bacağında platin olmasına rağmen savaş alanlarından asla uzak durmadı ve Arnun kalesinde siyonist saldırılar sonucu Mustafa Çetiner ve İmam Ateş yoldaşların ölümsüzleşmesinden sonra FKÖ'ye başvurarak Lübnan'a gönderilmesini istedi. Bu isteği kabul edildi ve Lübnan'a yollandı.

Lübnan'da da büyük bir savaşçılık örneği gösteren yoldaş, İsrail'in hava sal-

dırısı sırasında 11 Ağustos 1986 yılında çok sevdiği Filistin halkının özgürlüğü için savaşırken ölümsüzleşti. 70'li yılların başında Denizlerin ilk adımını attığı Filistin Halkıyla enternasyonalist dayanışmayı Mustafa Çetiner, İmam Ateş'ten sonra Teğmen Ali sürdürdü. □

Yaklaşık iki hafta önce, iki İsrail askerinin Filistinlilerce kaçırılması üzerine, Siyonist İsrail'in Gazze'ye, Lübnan'a ve sınır bölgelerindeki Filistin kamplarına yönelik saldırıları devam ediyor. Saldırıları yoğunluklu olarak yerleşim yerlerine yönelik gerçekleşiyor. Saldırımın başladığı günden bugüne kadar çoğunluğu çocuk ve kadın olmak üzere 250 kişi hayatını kaybetti ve yüzlerce kişi yaralandı. Siyonist İsrail, tüm dünyanın gözleri önünde Filistin halkına terör uyguluyor.

FİLİSTİN HALKI KAZANACAK

Filistin Halkına çözüm olarak "Uzlaşma ve barış planlarının" dayatıldığı bir süreçte gerçekleşen bu saldırılar, bir kez daha, Filistin'de çözümün İsrail'siz bir Filistin olduğunu göstermiştir. Filistin halkı başlattığı iki intifadayla da bu çözüm için zafere kadar savaşacağını tüm dünyaya haykırmıştır: SAVRA SAVRA HATTA NASR!

Bizler de Almanya'nın Stuttgart ken-

tinden Leninistler olarak, Filistin halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışmak ve Siyonist İsrail'in gerçekleştirdiği saldırıları protesto etmek için,

Lübnan Komünist Partisi, FHKC ve Filistinli devrimci örgütlerin düzenlediği ortak mitinge katıldık. Parti, Che ve Filistin bayraklarıyla katıldığımız eylemde alandaki Filistin ve Lübnanlı grupların ve çevreden geçen insanların yoğun ilgisiyle karşılandık. Onlara Filistin topraklarında ölümsüzleşen üç yoldaşımızı anlatıp, Filistin halkının mücadelesi üzerine sohbet edip, bundan sonra neler yapabileceğimizi konuştuk

Eyleme Türkiyeli gruplardan, Mücadele Birliği, Emek Kültür Merkezi, Atik ve Agif pankart ve dövizleriyle katıldılar.

**KAHROLSUN İSRAİL SİYONİZMİ!
İNTİFADA KAZANACAK!
SAVRA SAVRA HATTA NASR!**

Almanya'dan Leninistler

DÜNYA SAVAŞINDA KOMÜNİST PARTİ

Siyonist İsrail devletinin Filistin ve Lübnan Arap halklarına karşı başlattığı savaşın, gelip geçici anlık bir saldırı planının sonucu olmadığı fikri artık herkese egemen olmaya başladı. ABD emperyalizminin ve İsrail'in sürecin başında açıklamadıkları gerçek plan ve amaçları artık daha fazla gizlenemez hale geldi. İsrail ve ABD emperyalizminin sorunu ne esir alınan askerlerin kurtarılmasıydı ne de Hizbullah'ın cezalandırılması. Zaten İsrail'in Lübnan'a savaş açmasından hemen sonra o askerleri anımsayan kalmadı bile. Esir alınan askerler, savaşın bu aşamaya sıçratılması için İsrail ve ABD emperyalizmi açısından bir bahaneden ibaretiler, o kadar.

Savaşın karakteri, üzerinde durulmayı gerektirmeyecek kadar açık ve net. Dünya proletaryası ve emekçi halkları daha başından beri bu savaşın emperyalist karakterinden emindiler. Başlangıç bahanesi ve biçimi ne olursa olsun bu savaş, ABD emperyalizminin beş yıl önce dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı başlattığı savaşın devamı ve yeni aşamasıdır. Gerekçesi 11 Eylül saldırılarıyla bizzat ABD emperyalizmi tarafından oluşturulan bu savaş önce Afganistan'da arkasından Irak'ta çıkarıldıktan sonra şimdi de, bütün Ortadoğu'yu içine alacak şekilde yaygınlaştırılıyor. Bu, beklenmedik bir durum değil. Savaşın yaygınlaştırılmasının hazırlıkları uzun süredir yapılıyordu. Hazırlıkların belli bir aşamasından sonra ABD emperyalizmine ve siyonist İsrail'e bir bahane gerekiyordu. Bu bakımdan, savaşın başlangıç nedeninin bir bahane olmaktan başka bir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Burada vurgulanması gereken iki nokta var. Birincisi, İsrail'in Lübnan'a saldırması savaşta yeni bir aşamayı ifade ediyor ama bu, son aşama değildir. Bu savaş, başta Suriye olmak üzere başka alanlara ve ülkelere yayılarak

devam edecektir. Siyonist İsrail'in Lübnan'a savaş açmasından tam onüç gün sonra ABD Dışişleri Bakanı "Yeni Ortadoğu'nun zamanı geldi" sözüyle bu politika ve planları itiraf etti. İkincisi, ön planda ABD ve İsrail olmakla birlikte gerçekte bu savaş bütün emperyalistlerin dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı açtıkları bir savaş haline geldi. Almanya, İngiltere gibi Avrupalı emperyalistlerden Japonya'ya kadar bütün emperyalistler İsrail ve ABD'nin arkasına geçtiler. Emperyalistlerin bu kardeşleşmesi bir rastlantı değildir. Emperyalistlerin, aralarındaki bütün çelişki ve çatışmaları bir tarafa koyarak bir savaşta birleşmeleri bu savaşın dünya proletaryasına ve emekçi halklarına karşı yürütüldüğünün bir başka kanıtıdır. Zira birbirleriyle acımasız bir rekabet yürüten emperyalistler sadece sosyalizme karşı, dünya devrimine karşı, devrimci proletarya ve ezilen halklara karşı böyle kardeşleşebilirler.

Fakat bu "kardeşleşme" bize bir başka gerçeği de gösteriyor: Dünya devrimi ve sosyalizm için koşullar giderek olgun hale gelirken sadece ABD emperyalizmi değil ama bütün emperyalist-kapitalist sistem sıçramalı çöküş aşamasına gelmiş bulunuyor. "Kardeşleşme" işte bu tehlike karşısında sistemin kendini koruma çabası olarak ortaya çıkmıştır. ABD emperyalizminin özelliği bu çöküş sürecinde en önde ve en hızlı başaşağı giden devlet olmasıdır. Bu emperyalist haydut devletin dizginsiz ve pervasız saldırırganlığının nedeni budur. Burada, İsrail'in Lübnan'a savaş açmasıyla yeni bir aşamaya gelmiş bulunan dünya savaşının bir başka özelliğinin altını çizelim. Bilindiği gibi 1. ve 2. Dünya Savaşları gelişip güçlenen emperyalist devletlerin dünya pazarını yeniden paylaşma istek ve politikalarının sonucu patlak vermişlerdi. O nedenle, sözkonusu savaşlar haklı olarak "yeniden

paylaşım savaşları" olarak adlandırıldılar.

Bu savaşa gelince. Bu savaş ABD ya da herhangi başka bir emperyalist devletin gelişip güçlenmesinin dolayısıyla da pazarın yeniden paylaşımını istemesinin sonucu değil; aksine, emperyalist-kapitalist sistemin kalesi sayılan ABD emperyalizminin dünyada sarsılan ve çöken hegemonyasını yeniden kurmak istek ve politikası sonucu patlak vermiştir. Onun için bu savaş emperyalistler arası bir savaş değil, emperyalistlerle dünya proletaryası ve emekçi halkları arasındaki bir savaş olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu savaşa emperyalist-kapitalist sistemin komünizm ve komünist devrim karşısında ayakta kalma, var olma savaşı da demek mümkün. Başlamış bulunan dünya savaşının ayırtedici bir özelliğidir bu. Savaşın bu özelliği onun son derece sert ve kanlı geçeceğinin işaretidir. Çünkü, söylemeye gerek yok, emperyalist-kapitalist sistem bu son savaşı kaybetmemek için nükleer ve kimyasal silahların kullanımı dahil her yola başvuracaktır. Siyonist İsrail'in Lübnan'da şimdiye kadar bilinmeyen kimyasal silahlar kullandığı haberleri bunun işaretidir.

KOMÜNİSTLER NASIL BİR POLİTİKA İZLEMELİ

Emperyalist-kapitalist sistemi tarihsel ve siyasal bakımdan sıçramalı çöküş noktasına getiren etmenler onun gelişme dinamikleri ve hareket yasalarından başkası değil. Bu anlamda, onun dünya proletaryası ve ezilen halklarına karşı başlattığı bu savaşı, umutsuzca çırpınışlar olarak kabul etmek gerek. Demek ki, tarihin tanıdığı bu son sınıflı toplum kendi tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor. ABD'nin ya da diğer emperyalistlerin saldırırganlığını onların güçlü oluşlarına yorumlayanlar ne büyük yanılğı içindeler! Emperyalist-kapitalist sistemin savaş ve

LERİN POLİTİKASI NE OLMALIDIR?

tehditlerle komünist devrim tehdidini savuşturacağını düşünenler nasıl bir dar görüşlülük ve körlük içindeler! Bilimsel düşünce tersini söylemeyi gerektiriyor. ABD emperyalizmi muazzam askeri ve mali gücüne rağmen kendi plan ve politikalarını yaşama geçiremiyor. Emekçi halkların direnişi, özgürlük tutkuları Başta ABD olmak üzere bütün emperyalistlerin planlarını bozuyor, onların yenilmezlik imajını yerle bir ediyorlar. Irak, Filistin bunun canlı örnekleridir. Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş her yerde yükseliyor. Emperyalistler, sistemin çöküşünü önlemek için attıkları her adımla süreci hızlandırmaktan başka bir şey yapamıyorlar.

Bu, günlük yaşamda rahatlıkla kanıtlanabilir bir olgudur. Birincisi, emperyalist saldırı ve savaşlar dünya emekçi halklarında emperyalizme ve kapitalizme olan kin ve nefreti büyütüyor, kötülüklerin bu kaynaklarına karşı mücadele isteğini artırıyor. İkincisi, emperyalist savaş ve saldırılar emperyalistlerin bağımlı ülkelerdeki dayanakları olan işbirlikçi güçleri halkların gözünde teşhir ediyor, halk düşmanı yüzlerini açığa çıkıyor ve güçten düşürüyor. Lübnan'daki Amerikan işbirlikçilerinin durumu buna örnektir. Hiç bir işbirlikçi Lübnan halkının karşısına gerçek siyasal kimlik ve düşünceleriyle çıkacak cesarete artık sahip değil. Üçüncüsü, saldırı ve savaşlar emekçi halklar üzerinde caydırıcı etki yaratmak bir yana emperyalizme, kapitalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşma arzusunu artırıyor. Ortadoğu halklarının durumu buna kanıttır. Dördüncüsü, her savaş ve saldırının sonuçları emperyalistleri başka bir cephe açmaya zorluyor. Böylece emperyalistler gittikçe daha çok cephede savaşmak, ordu ve savunma harcamalarına daha çok para ayırmak zorunda kalıyorlar. Bunun emperyalist-kapitalist ekonomiler üzerindeki yıkıcı etki-

lerini tahmin etmek pek güç değil.

Fakat bütün bunlar daha birşey değil. Savaş, ezilen halklar için tarif edilemez bir acı, kan, gözyaşı ve yıkım demektir. Savaşın halkların yaşamı üzerindeki somut yıkıcı etkisini görmek için Lübnan ve Irak halklarının çektiği acıları televizyon ekranlarından izlemek yeterli. Öte yandan, savaş kapitalist ekonominin tümü üzerinde yıkıcı etkilere yol açar ve ekonomik ve politik bunalıma yol açar; böyle bir bunalım zaten varsa onu en ileri düzeye çıkarır. Kısacası, savaş etkisi altına aldığı kapitalist ülkelerde ekonomik ve politik bunalıma yani devrimci bir duruma yol açar; işbirlikçi hükümetlerin ve kapitalist sistemin bir devrimle yıkılmasının yollarını düzler. Sosyal pasifistler ve küçük burjuva sosyalistler savaşın yarattığı yıkım ve neden olduğu büyük acılar karşısında dehşete düşerek dindarca dileklerde bulunmaktan öte bir şey yapmazlar. Devrimci proletarya ve onun komünist partileri ise onlar gibi davranamaz. Savaş, elbette komünizmin ülkeleriyle bağdaşmaz. Ama kendisi zaten bir acılar denizinden başka bir şey olmayan kapitalizmin yol açtığı savaşların dindarca dileklerle ve salya-sümük iç çekmelerle engellendiği görülmemiştir; görülmeyecektir. Bırakalım bunu, milyonlarca insanın katıldığı barışçıl gösterilerin dahi savaşı engellemeye yetmediğini son Irak savaşı öncesinde gördük. Savaşı engellemenin yolu, onun ortaya çıkardığı devrimci durumdan yararlanarak kapitalizmi, burjuva hükümetleri bir devrimle ortadan kaldırmaktan geçer. Savaş karşısında devrimci komünist bir parti işte böyle bir politika izlemeli.

Şimdi sorunun bir başka yanına değinmenin sırası. Emperyalizm, uzun onyıllar süren gelişmesi sonucu, kapitalizmi dünyanın her tarafına yaydı. Bununla birlikte ülkelerin sınıf ve bağımlılık ilişkileri de değişti. Emperya-

lizm, bağımlı kapitalist ülkelerde işbirlikçi güçler yaratarak bunları o ülkedeki temel dayanağı haline getirdi. Yaklaşık son yirmi yılda bu bağımlılık ilişkilerini tam ilhaka vardırıarak bağımlı ülkelerdeki konumunu pekiştirdi. Bağımlı ülkelerin burjuvazisi, egemenliğini emperyalizmin ancak tam destek ve himayesi eşliğinde sürdürebilir hale geldi. İlişkilerdeki bu değişim şu sonucu doğurdu: 20. yüzyılın başlarındaki durumdan farklı olarak, bağımlı ülkelerin ezilen halkları kurtuluş savaşlarında artık hedeflerini emperyalizmle sınırlayamazlardı. Kurtuluş mücadelesi emperyalizmle birlikte işbirlikçi sınıfları; dolayısıyla kapitalizmi hedeflemek zorundadır. Başka bir ifadeyle, mücadele sadece anti-emperyalist değil, fakat aynı zamanda anti-kapitalist olmak zorundadır. Emperyalizme karşı verilen ulusal kurtuluş savaşları giderek sınıfsal kurtuluş savaşlarıyla yakınlaştı hatta içiçe geçtiler. Bundan dolayı uzun yıllardır, salt ulusal kurtuluşla kendini sınırlamış savaşlara neredeyse bütün dünyada rastlanmaz oldu. Halen kendi sloganlarını "anti-emperyalizm"le sınırlayanlar günümüzün bu en önemli özelliğini kavramamışlar demektir. Bu mücadele perspektifi artık bütün dünya komünist partileri için sözkonusudur.

Demek ki, devrimci komünist partiler, bugünkü savaşta emperyalizmin ön planda görünmesine bakarak mücadelenin "anti-emperyalizm"le sınırlan-dırılmasına izin vermemeliler. Mücadele mutlaka sosyalizme giden yolun ilk adımı olarak emperyalizme ve kapitalizme karşı bir devrim mücadelesi biçiminde geliştirilmelidir. Çünkü sosyalizme giden yolun dışındaki bütün yollar proletaryayı ve ezilen halkları tekrar emperyalist-kapitalist kölelik zincirlerine bağlamaktan başka bir işe yaramaz.□

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Günler, aylar, mevsimler, yıllar birbiri ardına devrildi. Düşmanın zindanlarda devrimci tutsakları teslim alma saldırısına karşı 6 yıl önce başlatılan yürüyüş, yol üzerindeki bütün engellere rağmen sürüyor. Umut, bu yolculuk boyunca devrimci tutsaklara en büyük yol arkadaşı oldu. Devrimci tutsaklar, tarihsel haklılıklarından aldıkları kazanacaklarına olan inancı hiçbir zaman kaybetmediler. Bu savaş, daha yıllar boyu sürecek de olsa, zaferin er ya da geç devrimci tutsakların olacağını bilmektir savaşçıları güçlü kılan. Bir yürek ve bir bilinçle verilen bu büyük savaşın asıl gücü buradadır.

Şişli'deki direniş evinde Ölüm Orucu eylemini büyük kararlılıkla sürdüren Av. Behiç Aşçı, bugün eyleminin 120. gününde. Avukat Behiç Aşçı, her fırsatta kendisinin bir avukat olmadan önce bir devrimci olduğunu söylüyor.

Bugün eylemlerinin 94. gününde olan Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi savaşçıları Uşak Zindanında Sevgi Saymaz, Sincan F Tipi Zindanında Kamil Karataş eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Dışarıda, Adana'daki direniş evinde eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu, bugün eyleminin 89. gününde ve eylemini kararlılıkla sürdürüyor. Buca F Tipi zindanında Ölüm Orucunu sürdüren Fahri Tırpan ise bugün eyleminin 168. gününde.

Devrim, onların zafere olan inançlarında, kararlı yürüyüşlerinde yükselmeye devam ediyor.

Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar

SERMAYE SINIFI BİZLERDEN KORKUYOR

Korktukları için işçilerin, emekçilerin kültürünü, sanatını yansıtan bizlere saldırıyorlar. Sermaye sınıfının bizlere yönelik yaptığı saldırılardan biri de 21 Şubat 2006'da yapılan komploydü. Tam bir mizansen, tam bir acemice hazırlanmış senaryo.

Kurulan komploda 6 arkadaşımız gözaltına alınmış, 4 günün sonunda 4 kişi tutuklanmıştı. İlk mahkemeleri 26 Mayıs tarihinde, ikincisi ise 21 Temmuz'daydı. Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak Beşiktaş 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nin önüne geldik. Saat 13:00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasını okuyan arkadaşımızın "Bunlar, safını devrimden emekten yana belirlemiş sanatçılara karşı yapılan ne ilk saldırıdır ve biliyoruz ki, ne de son saldırı olacak. Ama ünlü ozan Shakespeare'in dediği gibi 'bir ülkenin türkülerini yakanlar yazarlarını yapanlardan daha güçlüdür'. Biz bu gücümüzü tarihsel haklılığımızdan alıyo-

ruz. Çürüyüp gitmekte olan kapitalist sisteme ve onun temsilcilerine karşı tüm yüreğimizle bilincimizle haykırıyoruz: 'Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla!' Devrimci sanat son sözünü söylemedi daha. Tarih kesin hükmünü verdiğinde, devrimci sanatçılar da bugün yargılandıkları mahkeme salonlarını şiirleriyle, şarkılarıyla yıkacak, güneşli elleriyle yeni, yepyeni bir dünya kuracaklar. Orada herşey sanatın yarata-

cılığına ve estetik değerlere yaraşır olacaktır" sözlerinin ardından "Devrimci Sanat Engellenemez", "Baskılar Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganları atıldı. Daha sonra saat 15:00'de yapılan mahkemeye katıldık. Mahkeme sonunda Ferhat Çetiner ve Fırat Sözeri tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı, Feyzullah Erarslan ve Barış Cengiz'in mahkemesi ise 2 Kasım'a ertelendi.

Bilinemelidir ki, kapitalizmin çürümüş, yoz kültürü karşısında alternatif sanatı yapan bizlerin çalışmaları engellenemeyecektir. Bugün insanlığın ulaştığı düzeye aykırı olan sömürü sistemi estetik olmayan her şey gibi dünyanın üzerinden silinip gidecektir. Hiçbir güç, hiçbir saldırı, hiçbir komplo onu bu akıbetten kurtaramayacaktır.

Ayışığı Sanat Merkezi

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

96 ÖLÜM ORUCU VE GÜNÜMÜZE YANSIYANLAR

96 yılı, devrimle karşı-devrim arasında süren savaşın zindanlar cephesinde en şiddetli yaşandığı yıllardan biri oldu. Devlet, Eskişehir tabutluğunu yeniden açmak suretiyle devrimci tutsaklara saldırısını başlatmıştı. Eli kanlı katil Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı'na getirilmesiyle verilen mesaj da açıktı. Devrimin moral kalelerine saldırarak burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçilere, onların öncülerine karşı başlattığı iç savaşı kazanmak istiyordu. Devrimci tutsakları hücrelere kapatarak, işçi sınıfı ve emekçilere saldırılarını daha da pervasız sürdürebilmeyi hedefliyordu. Eğer zindanlar cephesinde devrimci tutsakların kararlılığı ve başeğmezliğinde cisimleşen devrimi yenebilirse, tüm toplumu teslim alabileceğinin hesaplarını yapıyordu. 6 ve 10 Mayıs tarihlerinde M.Ağar tarafından çıkarılan genelgeler, bu saldırının açık ilanı oldu. Artık söz eylemini bitirmişti; artık zindanlarda dişe diş, kıran kırana bir savaş yaşanacaktı.

Burjuvazinin hesap edemediği şey, işçi sınıfı ve emekçi halkların gözünün, kulağının zindanlarda oluşuydu. Buca ve Ümraniye katliamlarından sonra insanların tüm düşünceleri zindanlar, zindanlardaki devrimci tutsaklar üzerine yoğunlaşmıştı. Sadece devrimci tutsak aileleri değil, devrimcileri seven, onların halkı bir davanın savunucuları olduğuna inanan ve on yıllardır zindanlarda kan ve can pahasına siyasi kimliklerini ve onurlarını koruduklarını bilen binlerce insan, bir pusulanın iğnesinin belirli bir yönü göstermesi gibi gözlerini zindanlara çevirmişlerdi.

Ve 20 Mayıs tarihinde Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu (CMK) yaptığı açıklamayla Ölüm Orucu eylemini başlattı. Zindanlardaki devrimci tutsakların mücadele birliğine iyi bir örnek teşkil eden CMK, kısa sürede yankısını dışarda da buldu ve devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini simgeleyen DETU-DAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) oluşturuldu. Ve savaş, içeride ve dışarıda hızlandı. İlk anda katı tutumundan hiç taviz vermez görüntüsünde

olan devlet, devrimci tutsakların ölümsüzleşmeye başlaması, yeni ekiplerin çıkarılması ve dışarının bir anda yangın yerine dönmesiyle neye uğradığını şaşırıldı. Karşı-devrim cephesinde ilk gedik M.Ağar'ın Adalet Bakanlığı'ndan alınmasıyla açıldı. Onun yerine Adalet Bakanı olan Şevket Kazan'ın üst perdeden açıklamaları da bir süre sonra yerini süklüm püklüm izahatlara bıraktı. Her geçen gün devrimcilerin kararlılığı, dev-

rimci iradenin teslim alınmazlığı bir kez daha kanıtlanıyordu. Devrimci tutsaklar birer ikişer ölümsüzleşiyor ama burjuvaziye dize getireceklerine olan inançla asla geri adım atmıyorlardı. 96 Ölüm Orucu eylemi bir direniş olmaktan çıkmış, devrimci iç savaşın fitilini ateşleyen bir saldırı halini almıştı. Siyasi iktidar bu saldırı karşısında acizleşmişti. İşçi sınıfının sahip çıktığı bir eylemin asla yenilmeyeceğinin en güzel örneği 96 Ölüm Orucu eylemi olmuştur. Ve bu büyük eylem, 12 devrimci tutsağın ölümsüzleşmesi, yüzlercesinin sakat kalması pahasına 27 Temmuz günü zaferle sonuçlandı. Tarih, bir kez daha devrimci tutsakların öleceklerini, ama asla teslim olmayacaklarını yazıyordu sayfalarına.

96 Ölüm Orucu eyleminin zaferle sonuçlanmasından sonra devletin zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırıları durmadı. Devlet, hücre politikasını hayata geçirmek için sınıflar arası güç dengelerinin kendilerinden yana değişmesini bekledi. 99 yılında Ulucanlar Cezaevi'ne saldırarak 10 devrimci tutsağı katletti ve yüzlercesini işkenceden geçirdi. 96 yılında yaşanan, Diyarbakır zindanındaki katliamdan 3 yıl sonra yapılan bu katliamla, devlet 96 Ölüm Orucunda kaybettiği inisiyatifi yeniden ele geçirmeye çalıştı. Ama devrimci tutsakların kararlı direnişi karşısında geri adım atmamak zorunda kaldı.

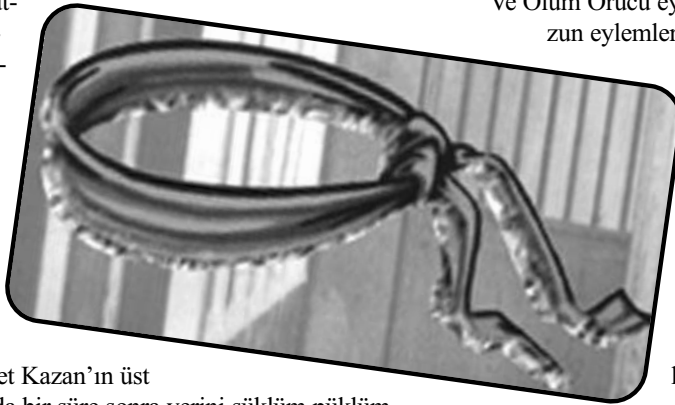
2000 yılı 19 Aralıkta 20 zindana aynı anda saldıran devlet, hücre politikasının bir devlet politikası olduğunu; AB ve diğer emperyalistlerin onayını alarak devrime karşı bu çapta bir saldırıya girişmesinin kendi çöküşünü engellemek için kaçınılmaz olduğunu bir kez daha gösterdi. 28 devrimci tutsağı katletti, yüzlercesini sakat bıraktı. Devrimci tutsakları katlederek F tipi zindanlara kapatan devlet, mücadelenin biteceğini sanıyordu. Ama 6 yılı aşkın bir süredir ölümsüzleşen 122 devrimci ve sakat kalan yüzlerce insana rağmen devrimci tutsakların savaşıma azmini ve devrime olan inançlarını yok edemedi.

Ve Ölüm Orucu eylemi hala sürüyor. Tarihin gördüğü en uzun eylemlerden birisi olarak devrimci iradenin asla

teslim alınamayacağını dosta ve düşmana göstererek sürüyor. Ölüm Orucu savaşçıları tıpkı 96 Ölüm Orucunda olduğu gibi zaferi bir gün tırnakla söküüp koparacaklarına olan inançla savaşımaya, eriyen bedenlerinde devrimi büyütmeyle devam ediyorlar.

Bu büyük yürüyüş er ya da geç zaferle sonuçlanacak. Devrimle zindanlar yıkılıp devrimci tutsaklar özgürleşinceye kadar zindanlarda savaş bitmeyecek.

Tarihin en güzel yerinde son sözü zindanlarda savaşanlar söyleyecek. □

AKMERCAN İŞÇİLERİYLE SÖYLEŞİ

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nin temizlik işlerini yapan taşeron firma Akmercan temizlik işçileri, kötü çalışma koşulları nedeniyle haklarını aramak için 10 Temmuz'da greve çıkmışlardı. Grevleri aynı kararlılıkla devam ediyor.

Zor koşullarda mücadelelerini devam ettiren Akmercan işçileri, hukuki işlemlerini tamamladıktan sonra şantiyenin karşısında geçici olarak etraflarını bezlerle kapattıkları bir yer yaptılar. İşçiler burda 5'erli gruplar şeklinde yirmi dört saat nöbet tutuyorlar. İlk günden beri yanında olduğumuz Akmercan temizlik işçilerini grevlerinin 16. gününde 26 Temmuz'da ziyaret ettik.

Mücadele Birliği: Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Akmercan İşçisi: Akmercan işçilerinden Abidin Ateşoğlu.

Mücadele Birliği: Bize işçilerin çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

Akmercan İşçisi: İşçilerin çalışma koşulları dediniz. Bizim, işçilerin çalışma koşulları kötü, yani sağlıklı bir koşullarda çalışıyoruz. İş sağlığımız, hiç bir sağlık güvencemiz yoktu.

Mücadele Birliği: Greve başlama kararını nasıl aldınız, talepleriniz neler kısaca anlatır mısınız?

Akmercan İşçisi: Greve başlama kararımız zaten doğasında ekonomik talepler üzerinden yerleşti. Ekonomik taleplerimiz açığa çıkmıştı. Bu işçilerin ekonomik talebini iyi keşfetmiştik. Tabii ki belli bir örgütlü biçimde hal almaya başladı. Bu örgütlü biçimde hal almasıyla birlikte üzerimizdeki o sorumlulukların kendisi de görevler halinde verildi. Fiziki görevlerde azalmaya başladı. Daha sonrasında küçüklü-büyük, irili-ufaklı toplantılar gerçekleştirdik. O komiteyle birlikte burayı örgütlemeye başladık.

Mücadele Birliği: Ne kadar süredir?

Akmercan İşçisi: Bir seneyi aşkındır örgütlülük biçimi vardı. Bundan önce de devrimci bir müdahale ile bir direniş gerçekleştirilmişti. Daha sonra ikinci grevi örgütlemek istemiştik. Bu deneyimle birlikte dedik komitelerle hareket edeceğiz. Ve o doğrultuda ilerledik. Verimlerini daha sonrasındaki toplantılarımızda görmeye başladık. Düne kadar birbirine güvenmeyen en ufak bir sorunu dahi amirine, memuruna şikayet eden işçiler yavaş yavaş kendilerine olan güvenlerini arttırdılar. Bu bir birliktelik halini aldı. Bu birlikteliğin kendisini de iyice bir örgütlü duruma getirmeye çalıştık.

Mücadele Birliği: Grev çadırını ne zaman kurdunuz? Açtığınız ne türlü davalar var bunlar hakkında da bilgi verir misiniz?

Akmercan İşçisi: Şimdi direnişin gerçekleşmesi gerekiyordu. O kararlı direnişin kendisi aslında bu çadırı zorladı. Daha başlangıçta işçilerin yumuşak karnının maddi kaynak yeter-

sizliği olduğunu, önlem alınmazsa bir dağılma olacağını görüyorduk. Öncü olarak onları bir merkez etrafında toparlamamız gerekiyordu. Burada beton üzerinde yattık, gün boyunca çeşitli tehditler, saldırılarla karşılaştık. Biz şunu biliyorduk bizim direnme hakkımız vardı ve sonuna kadarda direnme hakkımızı kullanmamız gerekiyordu. İşçilerin vicdanına seslenmek gerekiyordu. Açlık grevine yattık. İşçiler bunu duymaya başladı tekrar ilişkiler yakalandı bu yakalanan ilişkiler üzerinden tekrar bir örgütlülük gerçekleştirildi. O gün şunu söyledik dedik ki; mahkeme yani hukuk anlamında bizim aslında ciddi bir beklentimiz yok. Bu ülkenin hukuku tamamiyle egemenlere çalışıyor. Bunu gösterebilmek içinde grev çadırı birinci ayağıydı. Hukuki süreci başlattık. İşte hukuksuzluğun içerisindeki hukuksuzluğun kendisini tanıyan işçiler direniş çadırının açılmasıyla birlikte direniş çadırını sahiplendiler. Direniş çadırının esprisi de buydu.

(.....)

Mücadele Birliği: Bu güne kadar bir çok eylem ve basın açıklaması gerçekleştirdiniz. Bunları yeterli görüyor musunuz, sizce başka neler yapılabilir?

Akmercan İşçisi: İşte bugün direniş çadırında oluşturulan bir inisiyatif var. Bu inisiyatif şunu biliyor, bu eylemlik direnişin, direnişin doğacak eylemliklerin ilk ayağıdır. Burada sadece Akmercan işçilerine seslenilmiyor. Sizin de gördüğünüz gibi "Haklıyız Kazanacağız" pankartını tam işçilerin merkezi noktası, Gaziosmanpaşa'nın beyni olan Sanko civarında açıyoruz. Zaten burada işçilerin merkezi haline geldik. Bizle irtibata giren bir çok işçi var. İşçiler, "bizler nasıl bir direniş gerçekleştirebiliriz, nasıl haklarımızı arayabiliriz", diyorlar. İşçilerle temas halinde olmak, ikinci eylem biçimidir. Diğerlerini biz komite olarak alacağımız kararlar doğrultusunda açığa çıkartacağız. Durum kendiliğindenci bir durum değil, bir düşman var, ezen bir güç var, bu ezen güce karşı ezen gücün geliştireceği politikaya karşı akılcı davranmak gerekiyor, devrimci görmek gerekiyor, devrimci ilerlemek gerekiyor. Burada devrimci tarzda ilerlediğimize inanıyorum.

Mücadele Birliği: Sendika istiyor musunuz? İşçilerin komiteler şeklinde örgütlenmesi hakkında neler düşünüyorsunuz?

Akmercan İşçisi: Yani bugün sendikaların geldiği durumu sizler de görüyorsunuz, kamuoyu da görüyor. Bugün 4857 nolu kölelik yasasının altına bu sendikalar imza atmıştır. Çünkü işçi sınıfının devrimci bir bakış açısı var ve devrimci bir direnme noktasında at gözlüğü takan sendikalar olmuştur, bu sendikaların bizimle ortak hareket etmesini istemiyoruz. Ortaklaşacağımız alanlar olabilir ama onların inisiyatiflerinde ilerlemek istemiyoruz. Bu bizim

kesin net bir kararımız. İşçi arkadaşlarımıza biz şunu kavratmış komiteler, komitelerin varlığını, görevlerini sorumluluklarını ya da yaptığı işleri gördükten sonra komitelerin doğruluğuna varılmıştır. Komiteler önemlidir, bir görev vardır görevin kendisi kendiliğinden gidemez. Kendiliğinden gitme noktasına gittiğinde bu işin çözümlenmesi anlamına gelir. Bir direnişin gerçekleşmeyeceği anlamına gelir. Elbette ki komiteler önemlidir bu noktada. (.....)

Mücadele Birliği: Grevinize destek verenler oldu mu? Bu konuda beklentileriniz neler?

Akmercan İşçisi: Grevimize destek veren çevreden bahsettik. Başından beri destek veren Mücadele Birliği Platformu, faydası olmuştur çıkarı olmamıştır. Yani bizim istediğimiz veya karşı çıktığımız durumları arz etmediler. Bu insanların kendilerine göre sınıfa bakış açısı vardır. Başından beri bize her türlü olanakları açan Mücadele Birliği Platformu'dur, Mücadele Birliği Dergisi'dir, Ayışığı Kültür Sanat Merkezi'dir. Yanımızda oldular, yanımızdayız diyoruz o insanlara. Bunu apaçık belirtiyoruz. İşçilerle dayanışmasından tutalım da ilişkilerine kadar, kurumsal ilişkilerine kadar bir sıcak temasımız var, yanımızda görmek istediğimiz dostlarımız. Diğer kurumlarla bir ilişkilerde sağlamamak istemiyoruz.

Mücadele Birliği: Sizi ziyarete gelenler oldu mu?

Akmercan İşçisi: Oldu. İşçiler geldi, sürekli de geliyorlar. Zaten belirtmiştik merkezi noktası burası haline geldi. Haklıyız Kazanacağız güzel bir söz. Bir işçi ne kadar lümpen olursa olsun mücadele içinde kendi sınıfının bilincine vanyor, birşeyler hissediyor. Örgütlenme taleplerini zaten açığa vuruyorlar. Bizler ne yapabiliriz, sizlerden birşeyler öğrenmek istiyoruz demeleri her şeyi ortaya koyuyor. Yani apaçık çıplak bir gerçek bu.

Mücadele Birliği: Diğer işçiler ve halktan beklentileriniz neler?

Akmercan İşçisi: Elbette ki destekleri var. En basitinden bi alkışları dahi bizim için büyük bir adımdır. Belki zor bir adım olarak gözüküyor ama her şey adım adım ilerler adım yaklaşır. Öncülüğün kendisi popülist davranışlardan uzak durmalı. İşçilerden öğrenmeli, işçilere öğretebilmeli Bu işler böyle ilerler. Ben Akmercan işçilerinin kendiliğinden açığa çıkardığı doğal bir öncüyüm, çok şey bilmiyorum çok öğreneceğim şey olduğuna inandığım için doğal bir şekilde ilerliyoruz. Bu doğruluğumuz tabii kendiliğinden bir şekilde ilerlemiyor. Bizimde bir zekamız var, işçi arkadaşlarımızın da bir zekası var. Ezilen insanların zekası var diyorum.

Mücadele Birliği: Teşekkür ederiz.

Akmercan İşçisi: Biz teşekkür ederiz.

Dünya genelinde emekçiler, İsrail'in Filistin ve Lübnan halklarına karşı giriştiği katliama karşı sesini yükseltiyor ve Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olduklarını dile getiriyor. Her yerde emperyalizmin ve siyonizmin katliamlarına karşı eylemler, kampanyalar düzenleniyor.

DİSK'in İstanbul'da düzenlediği 3 günlük "Dünyanın Bütün Barışçıları Birleşin İsrail'i Durdurun" kampanyası da bunlardan biri oldu.

26 Temmuz'da Oleyis'ten Taksim Gezi Parkı'na yüründü, burada oturma eylemi yapıldı. 27 Temmuz günü öğle saatlerinde ise İsrail Konsolosluğu'na yüründü. DİSK yöneticileri burada İsrail Konsolosluğu'na katliamların durdurulup ateşkes yapılması için bir mektup gönderdi ve konsolosla bir görüşme yaptı; akşam saatlerinde Taksim Meydanı'ndan Tünel'e meşaleli yürüyüş yapıldı. Ertesi gün de Taksim'den Dolmabahçe'ye yüründü.

Biz Mücadele Birliği okurları olarak, 27 Temmuz akşamı Taksim'deydik. DİSK'e bağlı sendika yöneticileri, işçiler, demokratik kitle örgütleri ve savaş karşıtlarının katıldığı eylemde sürekli "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Heryer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz", "İsrail Yıkılsın Filistin'e Özgürlük" sloganları atıldı.

Taksim Meydanı'ndan İstiklal Caddesi boyunca meşaleler ve sloganlarla yürürken, bütün cadde sanki yürüyüşün içindeydi. Süren katliamlara karşı sessiz kalmayan insanlar, cadde boyunca alkışlarıyla ışıklarıyla ya da korteje katılarak Ortado-

DİRENEN - SAVAŞAN FİLİSTİN'E SELAM OLSUN

ğu halklarının yalnız olmadığını, bu yaşananlara kayıtsız kalmayacaklarını ifade ettiler. Yürüyüş, Tünel'e kadar bu öfke ve coşku sürdü.

28 Temmuz günü, Filistin ve Lübnan halklarına destek olmak için gene Taksim'deydik.

Tüm savaş karşıtı demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve öğrencilerle

akşam saat 20.00'de Taksim'de otobüs duraklarının önünde toplandık. Meşalelerle oluşturulan kortejlerde bizler de yerimizi aldık; "Filistin Devrimle Özgürleşecek, Savra Savra Hatta Nasr" pankartımızın ardında toplanıp kuşlamalarımızı yapmaya başladık. "Savra Savra Hatta Nasr", "Savaşan Halklar Kazanacak", "Savaş, Savaş Zafere Kadar", "Dünya Emegün Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarımızla birlikte Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe

geçtik. Yürüyüş boyunca "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganımız sık sık tüm kitle ile birlikte atıldı. Dolmabahçe'ye geldiğimizde, DİSK tarafından bir basın açıklaması metni okundu ve barış güvercinleri uçuruldu.

Burada da kuşlamalarımızı yaparak sloganlarımızı atmaya devam ettik. "Filistin Devrimle Özgürleşecek", "Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Dünya Emegün Olacak". Eylem sonlandırıldığında, kitle dağılana kadar kortej düzenimizi bozmadık ve saat 21.30'a gelirken pankartımızı topladık ve eylemimizi sonlandırdık.

**FİLİSTİN DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!
SAVRA SAVRA HATTA NASR!**

“Örgütlü Bir Sınıfın Karşısında Ancak Örgütlü Bir Sınıf Olarak Savaşabiliriz”

Merhaba Yoldaşlar;

Biz Antalya’da bir otel inşaatında çalışıyoruz. Yaklaşık 500-600 kişiyiz. Burada çalışanların büyük bir bölümü Kürdistanlı işçilerden oluşuyor. Yaklaşık 12-13 saat çalışıyoruz. Ama bunun mükafatı insanın yaşayamayacağı koşullar. Yemek ve yatakhaneler branda yani çadır. Yatakhane olarak kullanılan çadırlar 75-80 kişilik. Bir de buna Antalya’nın sıcaklığı eklenince, artık varın siz düşünün. Tabi bizim bu şartlarda çalışmamız, patronları fazla ilgilendirmiyor. Çünkü onları ilgilendiren, otel inşaatının bu sezon bitip bitmeyeceği, müşteri alıp almayacakları; bunu düşünüyorlar. Bunun dışında hiç bir şey onları ilgilendirmiyor. Ama tabi biz bunu yadırgamıyoruz, çünkü sınıf karakterlerine uygun hareket ediyorlar. Sınıflı bir toplumda yaşadığımızın bilincindeyiz. Biz de işçiler yani işçi sınıfı olarak, ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Ve sınıf bilinciyle hareket etmek zorunda olduğumuzu biliyoruz. Ödenmeyen maaşlarımız için bir eylem örgütledik. 4 günlük bir eylem oldu. Biraz da bu noktaya nasıl geldik bunu anlatayım. Yaklaşık olarak 4 aydır çalışıyoruz, çalışmaya gelince her şeyi yapmamızı isteyen patronlar, maaşlara gelince bu kadar cömert olmuyorlar. 100-200 YTL’yi yeterli görüyorlar. Gerisini “inşallah Salı, inşallah Cuma” deyip bizi oyalıyorlar.

Ama biz biliyoruz ki, inşallahla maşallahla bu iş olmaz. Ben de DİK’li bir işçi olarak, daha fazla hareketsiz kalamazdım ve kalmadım da. İleri işçilerle bir iki toplantı yaptık ve hemen bir eylem komitesi oluşturduk; işçilerle bire bir görüşmeler yaptık ve anlatmaya başladık. Sınıflı bir toplumda yaşadığımızı ve bir sınıf gibi hareket etmemiz gerektiğini ve bunun en iyi aracının DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) olduğunu, işçi ve emekçilerin DİK’te örgütlenmesi gerektiğini anlattık. Çünkü DİK, bugünün mücadele aracı, yarının yönetim organlarıdır. Bütün işyerlerini bir ağ gibi örmeliyiz. Tüm işçileri komite ve konseylerde örgütlemeliyiz. Örgütlü bir sınıfın karşısında ancak örgütlü bir sınıf olarak savaşabiliriz. Çünkü geleceği, savaşan işçi sınıfı kuracak. Yaklaşık 15 işçiyle greve başladık. İlk iki gün, şantiyede pek yankı bulmadı. Biz de eylem komitesi olarak neler yapabileceğimizi görüştük ve şantiye ofisini basmaya karar verdik ve 7 kişiyle şantiye ofisine girdik. Tabi bu eylemin 3. günü. Patron yoktu, ama onun yarıdakılığını yapan asker emeklisi mühendisin bizi görünce yüzünün nasıl bir renk aldığını hepinizin görmesini isterdim. Büronun tek kapısı olduğundan çıkma ya da kaçma şansı olmadı ve mecburen bizimle görüşmek zorunda kaldı. Ve biz şartlarımızı söyledik, o da bizi dinledi, tabi başka şansı da yoktu. 2 gün içinde paramızın ödenmesini istedik ve söz aldık. 4. gün öğle üzeri birer maaş aldık ve eylemi başarıyla sonlandırdık. Bu bizim küçük eylemimiz de gösterdi ki, örgütlü bir şekilde hareket edince başarılmayacak ve aşılmayacak hiç bir engel yok. Che’nin dediği gibi “Gerçekçi Ol İmkansız İste”

**YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
SAVAŞAN İŞÇİLER KAZANACAK!
İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!**

Antalya’dan Bir İşçi

Tutuklu Sendikacılar Serbest YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Tuzla Tersaneler Bölgesi’nde yaşanan Desan direnişinde Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç ve eğitim uzmanı Kamber Saygılı, 10 Haziran günü jandarmasının saldırısı sonrası patronların talimatıyla tutuklanmıştı.

20 Temmuz günü, Tuzla Adliyesi’nde işçiler, Limter-İş yöneticilerinin mahkemesini izlemek üzere Adliyenin önündeydi. “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganı ile bir araya gelen Desan Tersanesi işçilerinin yanı sıra Limter-İş, Deri İş ve ESP de Adliye önüne gelmişti. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Mücadele Birliği olarak “İşçi Komite ve Konseylerinde Örgütlenelim, Devrim Ve İktidar İçin Savaşalım”, Burjuva Sendikacılar Mecliste Devrimci Sendikacılar Hapiste”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” dövizleriyle biz de orada yerimizi aldık. Adliye önünde kalabalık artarken, sık sık “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Tutuklu Sendikacılar Serbest Bırakılsın” sloganları atıldı. Tersane işçileri de “İş Cinayetlerine Son”, “Tersane İşçileri Köle Değildir” yazılı önlüklerle tutsak sendikacılara mahkemede tanıklık yapmak için adliye önüne geldi.

Sabah saat 10.00’da başlaması gereken mahkeme, tutsak sendikacıların getirilmemesi nedeniyle saat 14.00’e ertelendi.

Dağılmadan Adliye önünde bekleyen kitle, saat 14.00 sularında yeniden sloganlar atmaya başladı. “Tutuklu Sendikacılar Serbest Bırakılsın”, “Sendika Hakkımız Engellenemez”, “Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok” ve “Yaşasın Sınıf Sendikacılığı” sloganları atıldı. Saat 14.15 gibi Adliye’nin önüne gelen ring aracı, “Yaşasın Desan Direnişimiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala” sloganlarıyla karşılandı. Güvenlik güçleri, tutsakları devrimci işçilerin arasından geçirmeye korktuğu için arka taraftan, yer altındaki arabaya garajından mahkemeyi götürmeyi seçti. “Katil Devlet Ortadoğu’dan Defol” sloganları atan tutsakların ardından mahkemeyi izlemek için mahkeme salonuna girmek isteyen işçilere çevik kuvvet polisleri engel oldu. Ve yaşanan tartışmalar sonucu sadece sendika yöneticilerinin ve Desan Tersane İşçilerinin içeri girmesi kabul edildi. DİK adına bir temsilci de mahkemeyi izleyenler arasındaydı.

Yasal haklarını kullanarak örgütlenme faaliyeti yürüttüklerini ve örgütlü olan işçilerinin haklarını savunmanın en doğal hakları olduğunu dile getiren sendikacılar, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve DİSK Genel Sekreteri Musa Çam da tutsak sendikacılara ve tersane işçilerine destek olmak için oraya gelmişti. Tahliye kararından sonra DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, “Tuzla tersane patronları ve onların işbirlikçilerinin komplosu bugün burada bozulmuştur. Sendikalarımız serbest bırakıldıkları şu andan itibaren örgütlenme faaliyetlerine devam edeceklerdir” diyerek bir açıklama yaptı.□

KÜÇÜKÇEKMECE VE FATİH BELEDİYESİ İŞÇİLERİ GREVDE

Genel-İş Sendikası ile Fatih Belediyesi arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınamayınca, Küçükçekmece ve Fatih Belediyesi işçileri 27 Temmuz'da greve çıktılar.

Grev pankartlarının asılması sırasında gerginlikler yaşandı. Sabah saatlerinde iş başı yapılmayarak, belediye binası önünde toplanan ve başkanlık girişine yürüyen Genel-İş 9 No'lu şube üyeleri, burada belediye binasına grev pankartı asmak istediler. Fakat polis barikat kurarak pankartın asılmasını engelledi. Bunun üzerine işçiler burada oturma eylemi yaptılar. Bunun üzerine DİSK Başkanı Süleyman Çelebi gelerek belediye başkanı ve Küçükçekmece kaymakamı Osman Ebioloğlu ile görüşme yaptı ve görüşmenin ardından işçiler grev pankartlarını astılar.

Genel-İş 5 No'lu şube üyesi işçiler de, Fatih Belediyesinde sabah saatlerinde, belediyeye ait binalara grev pankartlarını astılar. Pankart asıldıktan sonra Fen İşleri Binası'na yürüdüler, yürüyüş sırasında sık sık; "Fatih Halkı Bizimledir", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını attılar ve bina önüne gelindiğinde grev önlükleri giyerek pankart astılar. Daha sonra da Açık Araç Binası'na grev pankartı astılar.

İmar ve Zabıta Müdürlüğü'nde işçiler, araçların çıkışına izin vermediler. Bunun üzerine gerginlik yaşanırken, Zabıta Müdürü işçilere silah çekti. İşçiler müdüre tepki gösterince, araya sendika yöneticileri girerek işçileri sakinleştirdiler. Burada işçilere seslenen 5 No'lu Şube Başkanı Kadir Doğutekin, kimsenin kendilerini silahla ya da başka bir şeyle korkutamayacağını, hangi araçların dışarı çıkacağına kendilerinin karar vereceğini ve grev süresince kontrolün kendilerinde olduğunu belirtti. Konuşmanın ardından işçiler sloganlarla belediye başkanlığına yürüdüler. Başkanlık binası önünde Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici bir konuşma yaptı. Ekici, diğer belediyelerde imzaladıkları sözleşmelerin altında bir rakama imza atmayacaklarını belirterek, Genel-İş'in grevin başarıya ulaşması için tüm imkanlarını seferber edeceğini söyledi. Açıklamaların ardından işçiler belediye önünde beklemeye başladılar.

İŞÇİLER SUÇ DUYURUSUNDA BULUNDU

Grevin ikinci günü 28 Temmuz'da işçiler saat 10.30'da Fatih Belediye Başkanlığı önünde toplandılar. Daha sonra üzerinde "Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube" yazılı pankart açarak, anayasasının kendileri verdiği haklara yönelik saldırıları protesto etmek ve grev kırılcılığı yapan belediye başkanı hakkında suç duyuru-

sunda bulunmak üzere İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğüne yürüyeceklerini ve belediye başkanı hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirttiler. Düzenli bir kortej oluşturuldu ve Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne kadar sloganlarla yüründü. İşçilere yoldan geçen araçlar da korna çalarak destek verdiler. Kitlesele bir şekilde yürüyüş yapan işçiler yol boyunca sık sık; "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Sözleşme Hakkımız Engellenemez", "Sözleşme Hakkımız Sınıf Silahımız", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Zafer Direnen Emek-

çinin Olacak" sloganlarını attılar. Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne gelindiğinde, bir süre burada sloganlarla beklendi. Daha sonra suç duyurusunda bulunmak üzere bir grup içeri girerken, işçiler de sloganlarla dışarda beklendi. En sık atılan sloganlar "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir" idi ve çevreden geçen halkça alkışlarla desteklendi.

Suç duyurusu yapıldıktan sonra basın açıklaması yapan Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Kadir Doğutekin, Genel-İş ile Fatih Belediyesi Başkanlığı arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeniyle 27 Temmuz 2006 tarihinde Toplu İş sözleşmesi grev ve lokavt yasasının 38. maddesi hükmü gereğince greve çıktıklarını belirterek; "...Üyelerimizin sosyal, ekonomik kültürel yöndeki taleplerini hiçe sayan, gerçek dışı rakamlarla halkı kandırmaya çalışan Fatih Belediye Başkanı, şimdi de grev kırılcılığı yaparak anayasal suç işliyor. Görevini kötüye kullanıyor. Yaklaşık 6 aydır insanlık onuruna yarasız; çağın gereklerine uygun bir toplu iş sözleşmesini masada imzalamak için çaba ve iyi niyet girişimlerimizi sonuçsuz bırakmıştır.

...Belediyeler hizmet kurumlarıdır. Kendi işlerini kendi işçilerine yaptırmakla yükümlüdürler. Fakat bugün belediyeler asli görevlerini taşeronlara devrederek, taşeronlara rant sağlayan kurumlar haline gelirken, biz çalışanlara enflasyonun altında bir ücret sunmaktadırlar. Bizlere açlığı, yoksulluğu ve sefaleti reva görmektedirler. Fatih Belediye Başkanı, Belediyeye ait resmi araçları işe çıkararak, grev kırılcılığı yapıyor, işverene ait bazı yönetici konumundaki müdürleri ise üyelerimize gözdağı vererek grev kırılcılığına göz yummalarını istemektedir. Bunda da başarılı olamayan işveren, taşeron işçilerini üyelerimizin üzerine salarak provokasyon yaratmaktadır. Bu konuyla ilgili olarak Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunduk..." dedi.

Yapılan basın açıklamasının ardından tekrar düzenli kortej oluşturulup Fatih Belediye Başkanlığı önüne kadar yüründü ve burda bekleyişe geçildi. İşçiler burda gece-gündüz bekliyorlar. □

BASINA VE KAMUOYUNA

Bir süredir 78'liler Birliği Vakfı Girişimi adına bir grup, 12 Eylül döneminde ve daha öncesinde gerçekleşmiş bir dizi direniş ve katliam olayı ile ilgili dosyaların yeniden açılması konusunda girişimlerde bulunuyor. 6 Haziran 1981'de 12 Eylül Cuntası tarafından öldürülen Tamer Arda ve Atilla Ermutlu'nun dosyalarının yeniden açılması ve gerekirse AİHM'e gidilmesi aynı grup tarafından gündeme getirildi. Bu çabanın özünde devrim savaşımlarını "mağdur" olarak gösterme ve onları son nefeslerine değin bir parçası oldukları devrimci hareketten ve tarihinden koparma bulunmaktadır.

78'liler Birliği Vakfı Girişimi adına hareket eden bu grubun faaliyetleri iki noktadan kabul edilmezdir.

Birincisi, bilindiği gibi Tamer Arda, Atilla Ermutlu, Doğan Özzümrüt ve Ercan Yurtbilir, devrimci bir eylem öncesinde 6 Haziran 1981 günü İstanbul'un değişik semtlerinde cunta tarafından katledilmişlerdir. Son derece açık bir biçimde bu devrimcileri imha etme planı ile davranan cunta güçlerinin saldırısına karşı direnen dört devrim savaşımları 6 Haziran sabahı aramızdan ayrılmıştır.

6 Haziran savaşımları, bir devrimci hareketin üyesi ve yöneticileriydiler ve onlar, en zor koşullarda dahi olsa devrim mücadelesinin sürekliliğinin savunmuş, son nefeslerine değin devrim için savaşıma iradesiyle hareket etmişlerdir.

Buna karşın, 78'liler adına davranan bu grup, 6 Haziran 1981'de devrim savaşımları tarafından geliştirilen direnişi, bir "mağduriyet" ve "hukuk ihlali" sorununa indirgeyerek bu devrim savaşımlarını kendilerine malzeme yapmaya çalışmaktadırlar. Savaşarak ölümsüzleşen düşen devrimciler "mağdur" değil, iddia ve hedeflerinin arkasında sonuna değin duran kahramanlardır. Ortada olan şey ise basitçe "hukuk ihlali" kavramının içine sıkıştırılabilecek herhangi bir adli sorun değil, politik mücadelenin akışı içinde gerçekleşen egemenlerin saldırısına karşı direniştir, politik bir sorundur.

İkincisi, örgütlü devrimci mücadele içinde ölümsüzleşen her devrimci, aynı zamanda tüm devrim hareketinin ve özeldi ise içinde bulunduğu devrimci hareketin iradesinin ve tarihinin bir parçasıdır. Devrim mücadelesi tarihsel bir sürekliliğe sahiptir. Devrim savaşımlarına, onların direnişlerine dair yapılan her şey aynı zamanda son nefeslerine değin içinde buldukları devrimci hareketin tarihine ve iradesine ilişkin yapılmış bir iş sayılır. Devrim savaşımlarına saygı ifade etmek, onların katledilmelerini protesto etmek, anılarını ve kurtuluş iradelerini yaşatmak için etkinlikler yapmak her devrimcinin olduğu kadar, özgürlük, eşitlik, demokrasi ve sosyalizm isteyen her insanın ve yapının hakkıdır ve daha da ötesi görevidir. Ancak, devrim savaşımlarının devrimci direniş iradesini, kurtuluş hedefini yansıtmayan, bir parçası oldukları devrimci hareketin

iradesini, o sürece bakış açısını hiçe sayan hiç bir tutum meşru değildir, yapılamaz. Bunu yapan hangi kurum olursa olsun karşısında devrimci hareketin toplamını bulur. 78'liler adına davranan bu grup, devrimci hareketlerin örgütlü iradesini tanımama tavrı, örgütsüzleştirme, örgütlü devrimci mücadeleye yüz çevirme tutumlarının uzantısıdır.

6 Haziran 1981'de ölümsüzleşen devrim savaşımlarına ilişkin 78'liler Vakfı Girişimi adına bir grup tarafından başlatılan girişim bu her iki açıdan da yanlıştır ve saygısızcadır. 6 Haziran savaşımlarının bir parçası olduğu siyasal hareket bu girişime her iki noktadan da itiraz etmesine ve bu girişimin durdurulmasını istemesine karşın, 78'liler Vakfı Girişimi adına hareket eden grup oldukça saygısız bir tutumla tavrını sürdürmüş, 6 Haziran 2006'da bir basın açıklaması ile 6 Haziran'da ölümsüzleşenleri "mağdur" gösteren ve ucu AİHM'e kadar uzanan bir yolu açmıştır. Bu dosya açma sürecinin sadece 6 Haziran savaşımlarıyla sınırlı kalmayıp, başkaca devrimci hareketlerden savaşımları da kapsayarak devam edeceği ise gelen bilgiler arasındadır.

Son günlerde 78'liler Vakfı Girişimi adına hareket bu grubun mezarını bulma iddiasıyla Veysel Güney'i de gündemlerine alması benzer bir durumdur. Taşdığı politik kimliği, uğruna bedeller ödediği değerleri dikkate almadan girilmiş bir çabadır. Mezarının bulunması da bu gerçeği değiştirmez. Veysel Güney sahipsiz değildir. 78'liler Vakfı Girişimi adına hareket eden bu grup bunu kendilerine vazife etmekten derhal vazgeçmelidir.

78'liler Vakfı Girişimi adına hareket eden bu grubun, devrim savaşımlarını ve devrimci değerleri bir mağduriyet zemini üzerinden kendi politikalarına konu yapmaları asla kabul edilemez bir tutumdur.

78'liler Vakfı Girişimi adına hareket eden bu grup devrim savaşımlarının ve devrimci değerlerin üzerinden elini çekmelidir. Bu değerler ölümsüzleşenlerimizin kanları, canları pahasına yaratılmış değerlerdir ve bunları sahipleri ise bir bütün olarak bu ülkede devrim mücadelesi veren devrimcilerdir, onların örgütleridir. Bu siyasal yapıları yok sayarak böyle bir kampanya düzenlenemez; sözünü ettiğimiz kampanya da işte tam böyle bir kampanyadır, mantığı budur. Bu yüzden 78'liler devrimci hareketlerin tarihlerine, değerlerine, ve bu tarih ve değerlerin en önemli bileşeni olan devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anılarına müdahale anlamını taşıyan (HKM'lerin eki) bu kampanyayı derhal durdurmalı ve devrimci hareketten, bu uğurda savaşarak ölümsüzleşenlerin ailelerinden özür dilemelidir.

HKM, Mücadele Birliği, HÖC, BDSP, Devrimci Hareket, Kaldıraç, Odak, PDD, Emekli-Sen 3 Nolu Şube

AYIŞIĞI - EKİN SANAT MERKEZLERİ

3. KONFERANSI YAPILDI

Ayışığı ve Ekin Sanat Merkezleri 3. Konferansı 20 – 23 Temmuz tarihleri arasında Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirildi. 4 günlük konferansın ilk gününde Antep, İzmir, Sarıgazi, İkitelli, Gazi ve Taksim Ayışığı sanat merkezleri bir yıl boyunca gerçekleştirilen faaliyetlerini sundular. Sunumlar esnasında alınan notlarda göze çarpan ilk şey, yapılan etkinliklerin sayısı ve yoğunluğu idi. Konferans, paneller, sergiler ve söyleşiler bir yıllık sürenin ne kadar verimli ve yoğun geçtiğini gösteriyordu.

Konferansın ikinci gününde sanatın tarih içerisindeki seyri anlatıldı. Bir önceki konferansta kararlaştırıldığı üzere her bölge, tarih boyunca değişen toplum tipleri ile birlikte sanatın nasıl işlendiğini ve hangi sanat akımlarının hangi süreçte doğduğunu anlattı. Sırası ile ilkçağ, köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist toplum dönemlerinde sanatın toplum içindeki yeri tartışıldı.

Bu bölümün ardından tüm katılımcılar, kurulan kompo sonunda tutuklanan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi çalışanlarının mahkemesini izlemek üzere Beşiktaş Adliyesi'ne gittiler. Mahkeme sonunda yargılamaları devam eden 4 kişiden ikisinin serbest bırakılması konferans ortamının daha da şenlenmesini sağladı.

Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne geri dönüldüğünde İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nin hazırladığı, yaşadıkları ülke-

de çeşitli sosyal problemler nedeni ile mutsuz olan 3 gencin ülkeden ayrılmak için kurdukları planların anlatıldığı "Yarın Nerede" adlı kısa film gösterimi ile katılımcılar günü noktadılar.

Üçüncü gün konferansın konusu yabancılaşma idi. Genel olarak yabancılaşma kavramının ne olduğunun tartışılması ile başlayan oturumda Karl Marx ve Friedrich Engels'in insanların kendi emeğine yabancılaşması ve meta fetişizmi konularını nasıl inceledikleri anlatıldı.

Oturumun ikinci bölümünde şair Berir Taş, yabancılaşma kavramının sanatta nasıl yaşandığını, sanatçının ürettiği eserlerde toplumla olan bağına nasıl kurması gerektiğini anlatarak yabancılaşma kavramının sanatçı üzerindeki etkilerine dikkat çekti. İnsanın emeğine yabancılaşması, kişisel yabancılaşma ve türüne yabancılaşmasının birbirini izlediğini, insanların dünyasının değersizleşmesi ve nesnelere dünyasının değer kazanmasının yabancılaşma olduğunu söyledi. Yabancılaşmanın sanat ve sanatçı üzerindeki etkileri oturumun serbest kürsü bölümünde de tartışılmaya devam etti.

Günün sonunda Gazi Ayışığı Sanat Merkezi Tiyatro Grubu ve gitar atölyesi öğrencileri hazırladıkları etkinlikleri sundular. Birkaç haftadır çalışmalarını sürdürmekte olan Gazi Tiyatro grubu bu kısa sürede kat ettikleri yol ve gösterdikleri başarılı performansla taktir topladı. Gazi gitar atölyesi öğrencileri ise ilk defa yaşadıkları sahne heyecanına rağmen sundukları dinleti ile izleyenlerin beğenisini kazandılar.

Gazi Ayışığı'ndan sonra Ayışığı Sanat Merkezi müzik grupları Denize Ezgi ve Emeğe Ezgi üyelerinin ortak olarak verdikleri dinleti ile konferansın üçüncü

günü bitirildi.

Konferansın son gününde yabancılaşma konusuna devam edildi. Bu kez konuk konuşmacı İnsancıl Atölyesi'nden şair ve yazar Cengiz Gündoğdu idi. Cengiz Gündoğdu konuşmasına Engels'in işbölümünü ikiye ayırdığını anlatarak başladı. Sınıflı toplum öncesi varolan doğal işbölümünde insanlar tek bir iş üzerine yoğunlaşmıyor, birçok alanda kendini geliştirebiliyordu. Sınıfların ortaya çıkmasından sonra ise özellikle kapitalist toplum döneminde yöntemli iş bölümünün sonucu olarak insanlar sadece kendi işlerinde uzmanlaşmak zorunda kalmış ve başka işlere zaman ayıramadığı için de sanat, boş zamana sahip tek sınıf olan burjuvazinin kontrolünde kalmıştı. Engels'e göre yöntemli işbölümünün insanı alıklaştırdığını söyleyen Gündoğdu, yöntemli işbölümünün insana yaratıcı çalışma için zaman da bırakmadığını belirtti. Ve yabancılaşmış bilincin hayatı çok doğal gösterdiğinin altını önemle çizdi. Bu anlayışın, insanların doğuştan şair, doktor ya da yazar olduğunu söylediğini vurguladı. Yabancılaşmanın, bütünlüğün kaybolması demek olduğunu söyledi.

Oturumun devamında sanat merkezlerinin önümüzdeki yıla ilişkin hedefleri ve çalışma planları belirlendi. Bilhassa 1977 1 Mayıs'ının 30. yılı dolayısıyla 1 Mayıs 2007'de Taksim Meydanı'nda olunması gerekliliği anlatılarak, insanların bu konudaki duyarlılığının nasıl artırılacağı tartışıldı.

4 günlük konferans, sonuç bildirgesinin hazırlanması ve sunulması ile sona erdi. Son derece yoğun ve verimli geçen 4 günün ardından Grup Emeğe Ezgi seçtiği halk türküleri ve kendi bestelerinden oluşan müzik dinletisi ile katılımcıların yorgunluklarını atmalarını sağladı.

Konferans süresince sağlanan teorik doygunluğun ardından sanat merkezi çalışanları alınan kararlar doğrultusunda, belirlenen hedeflere ulaşmak için çalışmalara koyuldular.

AYIŞIĞI SANAT MERKEZLERİ SONUÇ BİLDİRGESİ

İnsanlık tarihi boyunca yaratılan, işçilerin, emekçilerin kültürünü ve sanatını araştırıyor, geliştiriyor, üretiyor ve yapıyoruz. 17 yıllık Ekin-Sanat mücadelemiz bu çabanın göstergesidir. Umudu kavgada gören ve bu kavgayı sanat alanında yarattığı üretimlerle sürdüren Ayışığı ve Ekin Sanat Merkezleri olarak III. Konferansımızı gerçekleştirdik.

Konferansımız bir yıllık faaliyet raporlarının sunumu ve değerlendirmesi ile başladı. Bir önceki yıl sanat merkezi çalışanlarının çok yönlü gelişimini bir zorunluluk olarak belirlemiş ve kendimize Marx'ın şu sözünü rehber edinmiştik "Sanattan zevk almak istiyorsak sanat bilgisine de sahip olmamız gerekir". Sanat alanında mücadele eden, bu alanda örgütlenmeler yaratmak isteyen, toplumcu gerçekçi sanat anlayışı doğrultusunda üretimler yapmak isteyen bizler için bu, daha büyük bir zorunluluktu. Bu zorunluluğun gereği olarak sanat tarihi üzerine yaptığımız araştırmaların sonuçlarını, konferansa sunarak verimli tartışmalar yürüttük. Her bir parçayı bir araya getirerek insanlık tarihine bir de sanat tarihi açısından bakmış olduk.

Yabancılaşmanın sanata yansımaları üzerine yaptığımız iki günlük tartışma ile kapitalizmin sanatın gelişmesinde nasıl bir etkide bulunduğu üzerine Cengiz Gündoğdu ve Berrin Taş'ın katkılarıyla verimli bir tartışma süreci geçirdik. Yabancılaşmayı onu var eden kapitalist sistemi aşmadan, ortadan kaldıramayacağımızı, sanata ve sanatçıya bu alanda çok büyük görevler düştüğünü ortaya koyduk.

Ayrıca konferans, içinden geçmekte olduğumuz süreçte işçi sınıfına dönük bir faaliyeti her şeyin önüne koyarak, tüm sanatsal üretimlerimizi, çalışmalarımızı bu amaca uygun olarak organize etmeyi görev olarak belirlerdi.

Bu anlamda 77 1 Mayıs'ının 30. Yılında Taksim'e kampanyasına kendi alanından katılma kararı aldı. Somut olarak şu hedefleri önüne koydu:

1 Mayıs konulu bir tiyatro oyunu, belgesel çalışması, slayt gösterisi, fotoğraf sergisi, radyo programları... Ayrıca kampanyayı geliştirecek her türden yaratıcı propaganda yön-

temi...

Ayışığı Sanat Merkezi adına bir web sitesinin kurulması...

Yayıncılık alanında Önsöz'le başlattığımız çalışmanın, şiir, öykü, roman, araştırma kitaplarıyla zenginleştirilmesi...

Üretimimizin daha geniş bir kitleye ulaştırılması için bunların CD kayıtlarının hazırlanması, internet üzerinden yaygın tanıtım... Ayrıca sanat mücadelemizin bir CD'de toplanması...

Bir önceki konferansta görev olarak belirlenmiş olan konularda çalışmaların bu yıl da yapılması...

Tüm bu çalışmaların yapılabilmesi için bir yıllık bir sürenin uzun olduğuna karar veren konferans, 30-31 Aralık ve 1 Ocak, ara konferans tarihi olarak belirlendi. Somut görev olarak da sosyalizm projesi çalışmasının desteklenmesi için sosyalist ülkelerin devrimin ardından geçen beş yıllık inşaa sürecini araştırmasını hedef olarak belirlendi. Ayrıca her bir kişinin somut bir ürünle, bu kendi yaratımı da olabilir, katılması kararı alındı.

Sosyalizm Projesi ise ana konferansın konusu olarak belirlendi. İşçi ve emekçilerin iktidarı altında, devrimin hemen ardından, sosyalizmin inşaa için yaşamın her alanında yapılması gereken bir proje halinde konferansa sunulacak. Bugün ne durumda olduğumuz ve bu durumu hangi yol ve yöntemlerle nereye ulaştırabileceğimiz tartışılacak. Bu konuda uzmanlık alanı olan tüm dostlarımızdan, aydın ve sanatçılardan, uzmanlardan yardım alacağız. Tıpkı sosyalizmin kendisi gibi projesi de ortak çabanın bir ürünü olacak.

AYIŞIĞI VE EKİN SANAT MERKEZLERİ

QUI VIVRA VERRA ET ÇAIRA ET ÇAIRA*

Yaşar Bulut (Agit) yoldaş 1973 yılında Kars'ın Arpaçay ilçesinde doğdu. Maddi durumları kötü olduğundan dolayı, köyündeki diğer çocuklar gibi ilkokuldan sonra okula gidemedi. Ve İstanbul'a çalışmaya geldi. Bir yapı işinde çalışırken devrimci mücadele ile tanıştı. Mücadele içindeki disiplini, azmi, fedakârlığı ve coşkusuyla en kısa zamanda en ön saflarda yerini aldı. Mücadeleye olan derin bağlılığı ve disiplini, daha sonraları LGB (Leninist Gerilla Birlikleri)nde devam etti. Burada da her zaman üzerine aldığı görevleri büyük bir coşku ve özveriyle yerine getirdi. Onu ne zaman görseniz kafasında sürekli yeni eylem planları vardı. Sürekli "düşmana nereden en

YAŞAR BULUT
26 TEMMUZ 1993

öldürücü darbeleri indiririz" diye düşünürdü. Bir gerilla olarak yaşarken yoldaşlarına sürekli "LGB'nin ölümsüzleşen ilk gerillası ben olacağım" derdi. Yine; "eylem rekoru kıran da ben olacağım" derdi. İlk bakışta bu iki cümle bir birine zıt görülebilir ama bunda yoldaşın nasıl kendini devrime ve sosyalizme adanmış olduğunu görüyoruz. Evet, en çok eylem yapan olmak, bunda rekor kırmak ve ilk ölümsüzleşen olmak... İşte bunlar Agit yoldaşta anlam buluyordu. Onun yaşamı tüm yoldaşlara örnek olan bir yaşamdı.

Bir eylem sonrası saklandığı gecekonduyu özel timler kuşattığında yoldaşımızdan teslim olmasını isterler. Ve yoldaşımız hiç tereddüt etmeden cevabını verir. Son mermisine dek çatışacaktır. Öyle de olur. Yaralanıp kendinden geçene dek son mermisine kadar kurşun yağdırır düşmanın üzerine. Agit yoldaş daha sonra yarı baygın bir şekilde ele geçirilir. Faşist cellâtlar onu hastane yerine işkencehaneye götürür. Yapılan işkenceler sırasında çoğunlukla yarı baygın olan Agit yoldaş her kendine geldiğinde kendisine sorulan sorulara karşı cevabı şu olur: "Yaşasın Partim TKEP/Leninist" Her defasında bu cevabı bir tokat gibi çarpar düşmanın suratına. Ve Agit, iki gün süren yoğun işkencelerde partisine ve proletaryanın o yüce davasına sadık kalarak 25 Ağustos 1993'te ölümsüzleşir. Yoldaşımız yine sözünde durur ve her zaman söylediği gibi LGB'nin ölümsüzleşen ilk gerillası olur. Görevini kendinden sonraki yoldaşlarına devreden Agit yoldaş, bu uğruna ölünesi kavgada bayraklaşır.

* "Yaşayanlar Görecektir. Ve İşler Yürüyecek / Ve İşler Yürüyecek" anlamına gelen, Yaşar yoldaşın çok sevdiği ve sürekli söylediği, Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı" kitabından bir söz.

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

FİLİSTİN DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

